XXIV. évfolyam, 33. szám

Ára: 1,80 Ft

1968. augusztus 15.

Pusztai Pál rajza

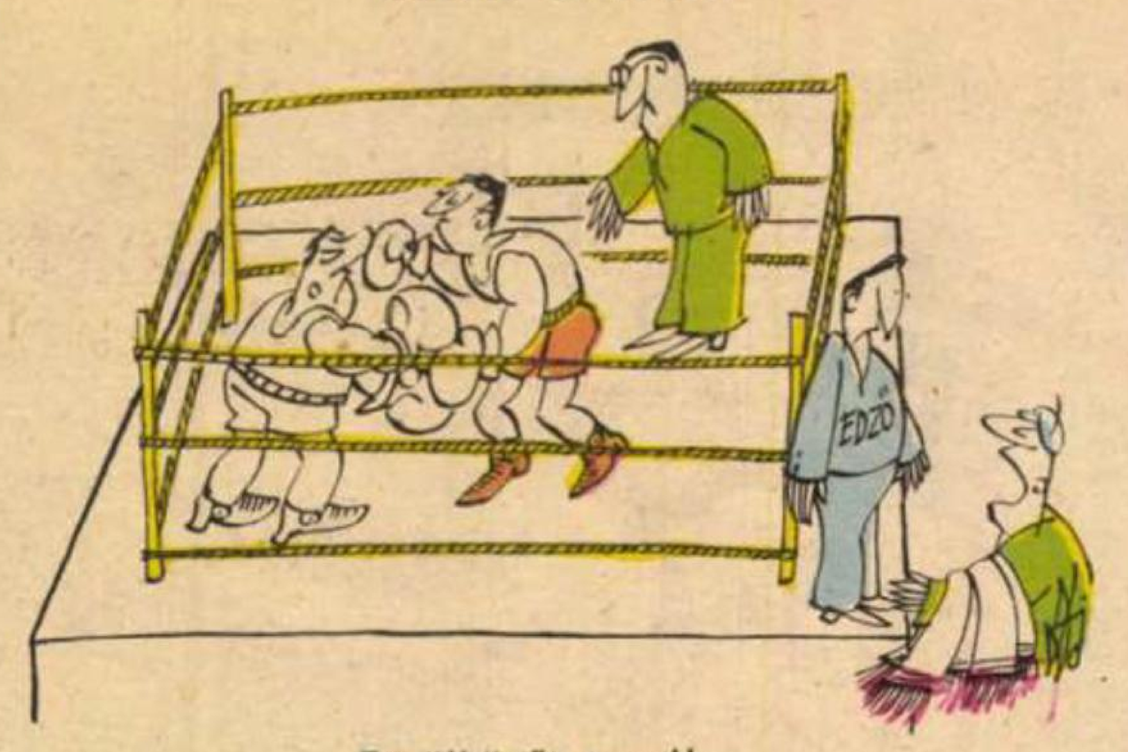
TAKARMÁNYGONDOK — *Sehol egy szénakazal...*

1. ÓRANGYALOK

2.

ÜZLETI SZELLEM

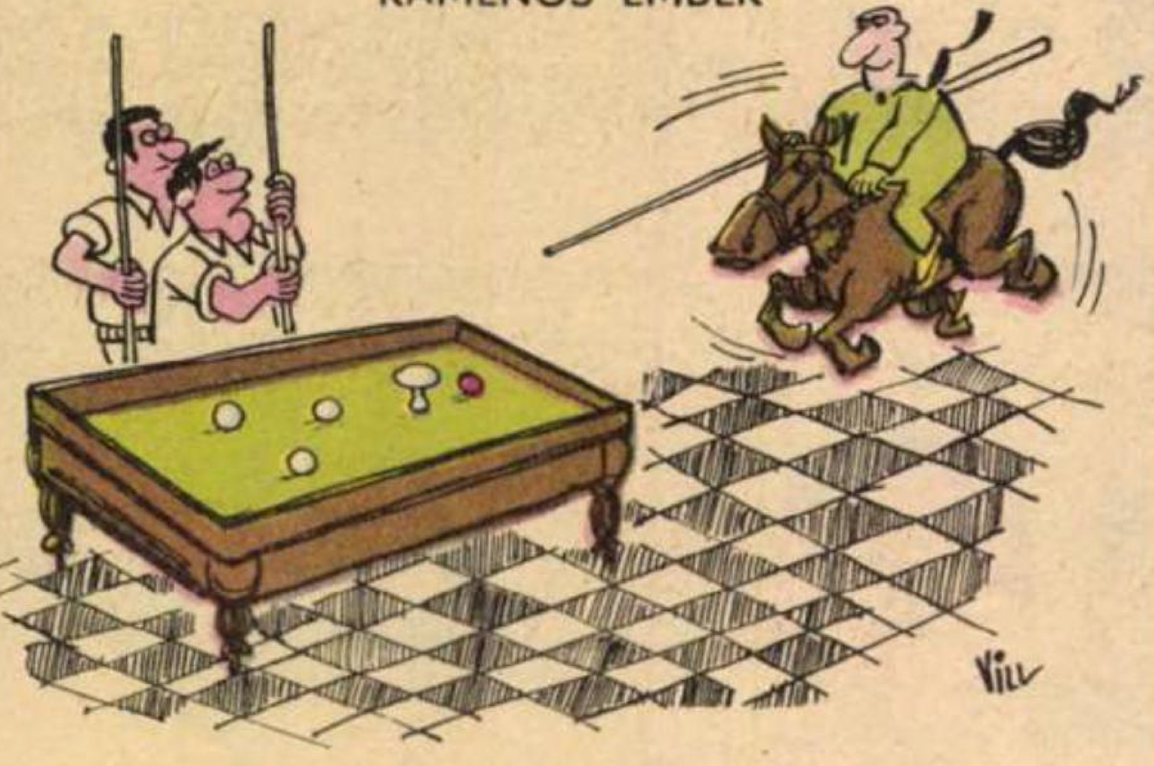
– Törülközőt tessék...

ÓVATOSSÁG

– Nem kaphatnám apróban? Félek, hogy kétforintosnak adom ki...

RAMENŐS EMBER

BESZÉLŐN

– Nem lehetek a feleséged, Dezső, a szüleim ellenzik!

GRAFIKON

Május eleje. Becsönget egy férfiú és bemutatkozik:

— Kecskés.

Nagy darab ember, de piciny egér-szemecskéje van. Tekintete fürkészve villog végig egyszerű otthonomon, és mondja:

— Hát arról van szó, kartárskám, hogy néhány napig ne öntsenek semmit a konyhai lefolyóba. Valahol dugulás van, és nálam kicsorog.

Távozás előtt még egyszer bevillantja szemecskéjét szobámba:

— Magának nincs tévéje?

— Nincs.

Nyújtja két ujját:

— Na minden jót, kartárskám.

*

Május közepe. Megkér egy közelben lakó írótársam, hogy kéthónapos külföldi útja idejére nálam helyezhesse el vadonatúj Videoton képvevőjét — félti a főbérlő gyerekeitől. Két fiatalember hozza át a készüléket, jövök velük magam is és látom, hogy Kecskés kinn ácsorog erkélyén, szemléli a járókelőket. Néz minket is.

Néhány nap múlva találkozom vele a lépcsőházban.

— Üdvözlöm! — bök a kalapja széléhez. — Láttam, hogy hoztak önhöz tévét. Nagyon helyesen! Én csak egyszerű ember vagyok, de nem tudnék meglenni tévé nélkül, ön meg pláne. író. Üdvözlöm!

Nyúl megint a kalapja felé, emelni akarja, de meggondolja magát és ismét bökésre szorítkozik.

*

Május vége. Egy hölgyismerősöm, aki a Szabadság-hegyen lakik, megvásárolja az előbb említett főbérlő hűtőszekrényét. A főbérlő újat akar a helyére állítani, azonnali elszállítást kíván — hölgyismerősöm viszont éppen lakást készül cserélni, leköltözik Pestre, megkér tehát, hogy addig nálam helyezhesse el a hűtőszekrényt. Amikor felhozzuk hozzám felvonón, Kecskés éppen hazaérkezik, látja.

Másnap az utcán találkozom vele. Megemeli kalapját:

— Jó napot kívánok! Nagyon okosan tetszett cselekedni! Ön íróember, egész nap otthon dolgozik, sokszor otthon is étkezik, ön aztán igazán nem lehet meg frizsider nélkül. De látom, sietni tetszik, nem akarom feltartani. Jó napot kívánok!

És megint kalapot emel.

*

Június eleje. Réges-régi, pesti hölgyismerősöm, aki még a háború előtt Nizzába ment férjhez, Pestre látogat fiával. Együtt töltjük az estét, kapuzárás után hoznak haza Renault kocsijukon. Kecskés a kapu előtt áll, várja a nyitást, nézi, amint kiszállok, csapom az ajtót — hallja a kocsiból utánam röppenő tréfát, „au revoir"-t, hallja a kocsi finom tovasurranását. Félreáll a már éppen nyíló kapuból, kalapot emel, még meg is hajol egy kissé:

— Tiszteletem, művész úr!

*

Június közepe. Szabadság-hegyi kölgyismerősöm beköltözött Pestre, elviteti hűtőszekrényét. Néhány nap múlva, amikor hazatérek, Kecskés ott áll a felvonó előtt, várja a házmestert. Kalapot emel:

— Jó napot kívánok. Hallottam, hogy elvitték a művész úr frizsiderjét. Javítani tetszett küldeni? Máris?

Beszállunk a felvonóba, és mondom:

— Csak ideiglenesen volt nálam. A tulajdonosa nem akarta felvitetni a Szabadság-hegyre, mert éppen leköltözőben volt.

— Vagy úgy..., — mondja Kecskés, hátrál tőlem egy lépést, mintha influenzás volnék, kiszáll és bök a kalapja széléhez. — Üdvözlöm.

*

Július közepe. Írótársam hazatért külföldi útjáról, elviteti a képvevőt. Megyek a két fiatalemberrel magam is, mert át akarom nézni kintvásárolt képzőművészeti albumjait. Vihar készül, visszatekintek ablakaimra, nem hagytam-e nyitva valamelyiket. Kecskés, szokása szerint, erkélyén ácsorog, szemléli a járókelőket. Minket is.

Egy hét múlva előttem megy le a lépcsőn. Hallja lépteimet, fürkészve felpillant, hogy ki jön, s noha van köztünk másfél emelet, megvár:

— Visszahozták már a tévéjét? A Gelkába vitette?

— Csak átmenetileg volt nálam. Egy írótársamé, aki két hónapra elutazott és féltette a főbérlő gyerekeitől.

— Vagy úgy..., — mondja ismét Kecskés. — A házban mindenki azt hitte, hogy a magáé.

És nyújtja két ujját:

— Na minden jót, kartárskám. Sietek.

Leszkai András

ELÉGEDETLEN VENDÉG

– A cipőjét is vegye le!

Egy szívvel élni...

Londonban addig ültetnek át szívet,
– így olvasom –, amíg ki nem derül
a kétszerkettő bizonyosságával,
hogy ez a műtét sohase sikerül.

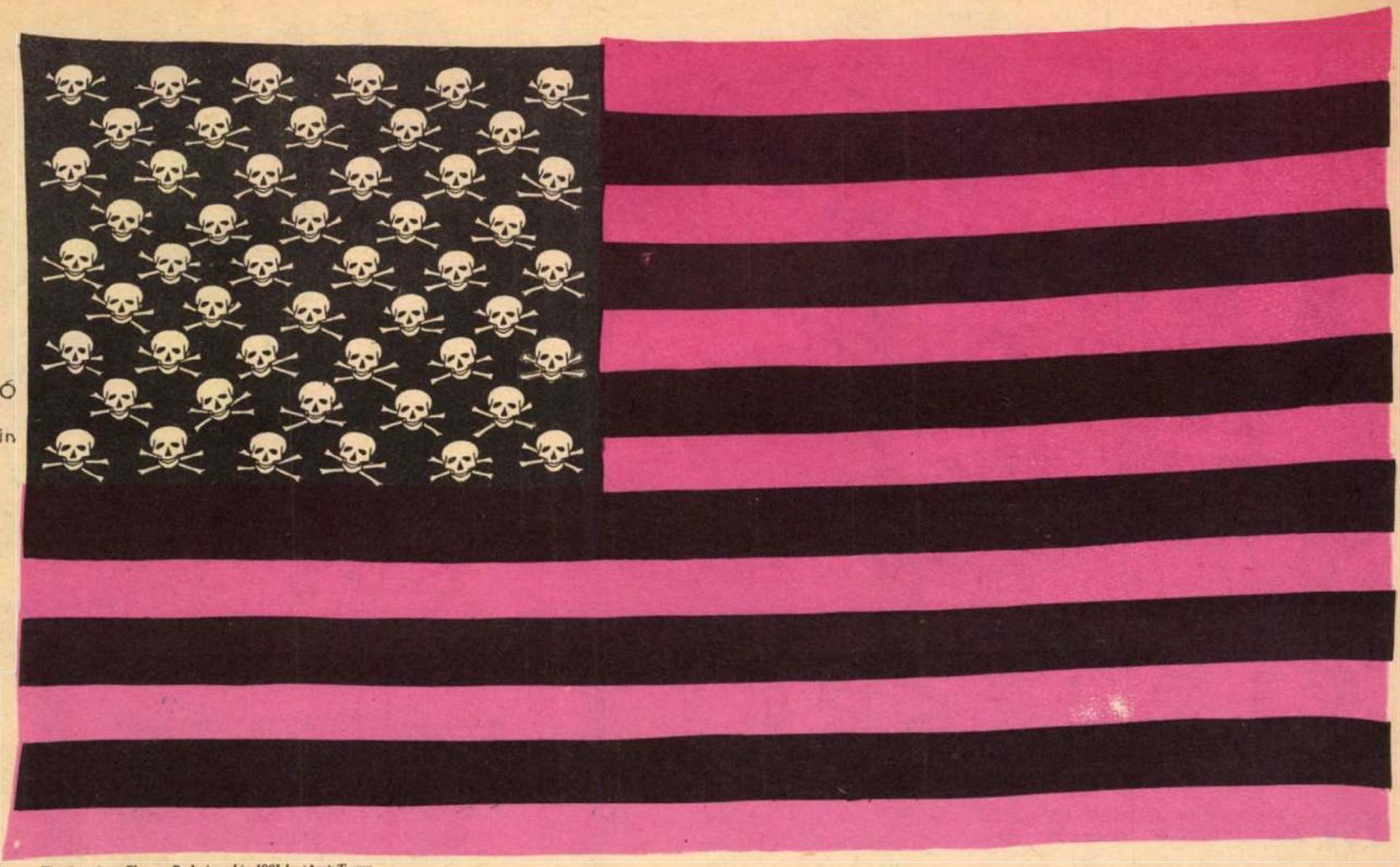
Vagyis a beteg okvetlen belehal,
ha nem is épp a műtőasztalon.
Ez a gyászos sors fájdalommal tölt el
s közben magamat is vigasztalom.

Mert mit tehetek, ha nem sikerül?
Megadom magam és nem lázadok.
Vége a szép álomnak: szívcserékkel
nem húzhatok ki több évszázadot.

Úgy élek majd, mint a többi halandó,
soká élni egy szívvel is lehet
mint Ábrahám ősatya, néhány albán
pásztor s a többi Matuzsálemek.

Ha nincs tovább, hát elmegyek oda,
ahol felettem zsenge fű terem.
– Addig szívem, csak verj egész nyugodtan,
nem leszek hozzád soha hűtelen!

Vér Andor

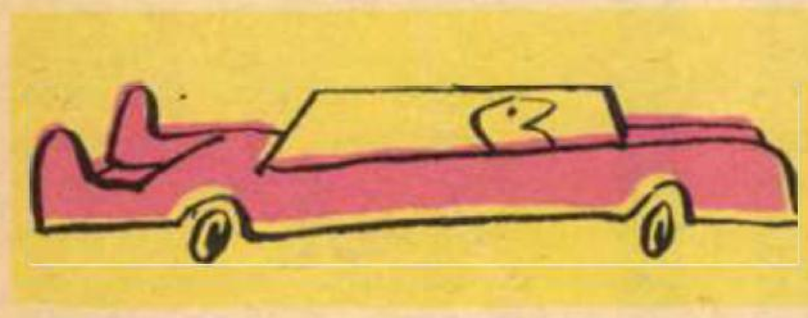

AZ AMERIKAI LOBOGÓ

– ahogyan Mark Twain 1901-ben újját ervezte.

(A „Ramparts" amerikai magazin májusi címlapja)

The American Flag as Redesigned in 1901 by Mark Twain.

Ki tudta ezt?

A tévében láttam egy dokumentumfilmet, amelyből megtudtam, hogy a mészégetők ötezer forintot is megkeresnek havonta.

Bevallom őszintén, ezt nem tudtam. Nem tudtam, hogy a mészégetők ilyen szépen keresnek nálunk. Nem irigylem tőlük a pénzt, biztosan nehéz a munka, de azért meglepődtem. Meglepődtem azon is, hogy permetezéssel — néhány hét alatt — több mint százezer forintot lehet keresni. Mi tagadás, ezt se tudtam. A Magyar Hírlap bűnügyi riportjából szereztem róla tudomást.

Vannak tehát olyan szakmák, amelyekről a nagyközönség nem tud semmit, vagy nagyon keveset, pedig szép pénzt hoznak a konyhára.

Itt vannak mindjárt a felégkoppantók. Hogy mi az a felégkoppantás, azt nem tudom, de az ismerőseim azt mondják: remek szakma. A feléget tavasszal és ősszel kell koppantani, és egy koppantás, állítólag, így mesélik, százötven forint, de esőben többet is fel lehet számítani. Azt is mesélték, hogy minden felégkoppantó 220-as Mercedesszel jár, de akad köztük olyan is, akinek Jaguárja van.

Ki tudta ezt?

Én nem tudtam.

Még jobb szakma a botrocás. Jól értesült ismerőseim szerint a botrocók úgy megkeresik a harmincezer forintot havonta, mint a pinty. Legalábbis azt mondják. Hogy mit kell csinálni egy botrocónak? Azt nem sikerült megtudnom, de azt igen, hogy egy minőségi botrocásért tízezer forintot is elkérhetnek. El is kérnek. Állítólag. Nekem így mondták. Azt is hallottam, hogy egy botrocó, aki férjhez adta a leányát egy felégkoppantó fiához, hárommillió forint készpénzt adott hozományul a leányának. A felégkoppantó pedig egy művelődési házból visszaalakított kastélyt adott a fiának, és húszezer körmöci aranyat. Hogy mi igaz ebből, azt nem tudom, de nagyon szépen hangzik.

Aztán azt is mondják, hogy a nyőrfúvók annyi pénzt keresnek, amennyit csak akarnak, de azt senki se tudta megmondani, hogy mi az a nyőr, amit fújni kell. Amikor megjegyeztem, hogy szívesen lennék nyőrfúvó, kinevettek: nem bírnám a melót, a nyőrfúvók ugyanis féllábon állva dolgoznak, térdig vízben, főleg baracknyílás idején. Hogy mit csinálnak, azt nem tudom, senki sem tudott felvilágosítást adni, de azt elmesélték, hogy egy nyugat-európai ország épp most kért hosszúlejáratú kölcsönt egy magyar nyőrfúvó-családtól. A magyar kormány azonban titokban tartja a dolgot, mert nem akarja, hogy kitudódjék: mennyit keresnek nálunk a nyőrfúvók...

Ki tudta ezt?

Én nem tudtam.

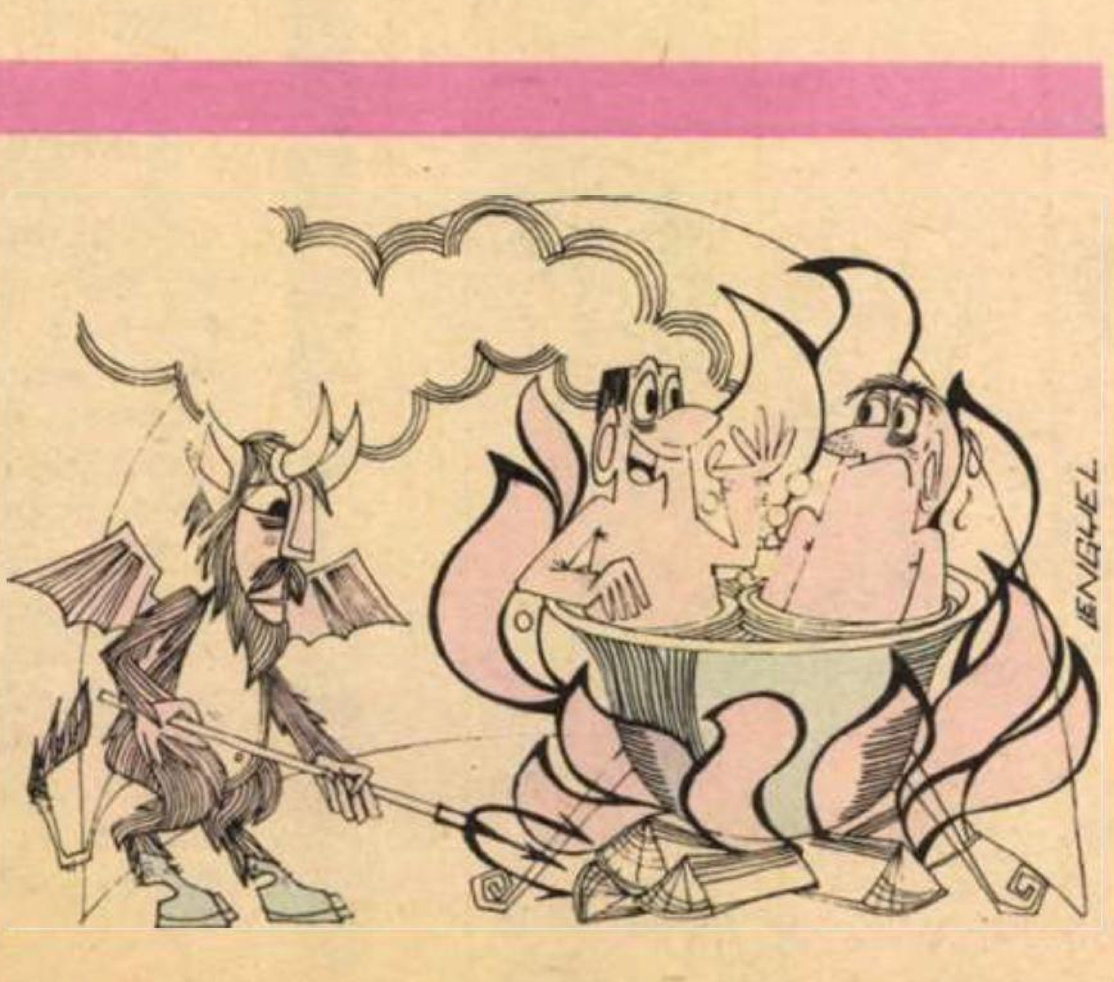
Kedves olvasó, mihelyt megtudom, hol lehet jelentkezni ezekre a szakmákra, azonnal közlöm önökkel.

Addig egy kis türelmet kérek.

Ha hosszabb ideig nem találkoznának nevemmel a Ludas Matyi hasábjain, ne reklamáljanak: lehet, hogy már vígan fújom valahol a nyőrt...

Csak tudnám, hogy mi az...

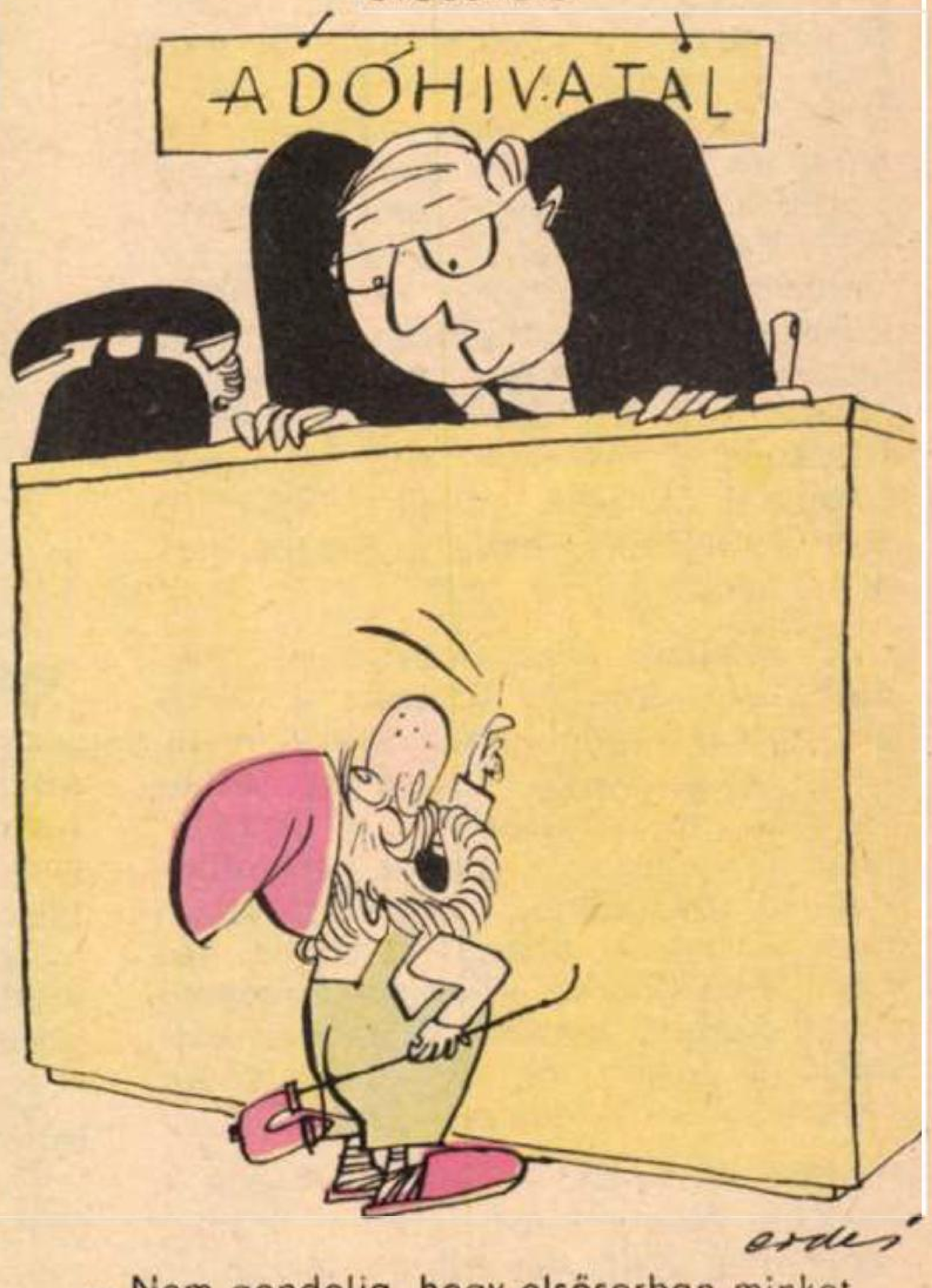
Mikes György

A DERÜLÁTÓ

– Szeretek itt lenni, jót tesz a reumámnak...

GICCSADÓ

– Nem gondolja, hogy elsősorban minket, kisembereket érint?...

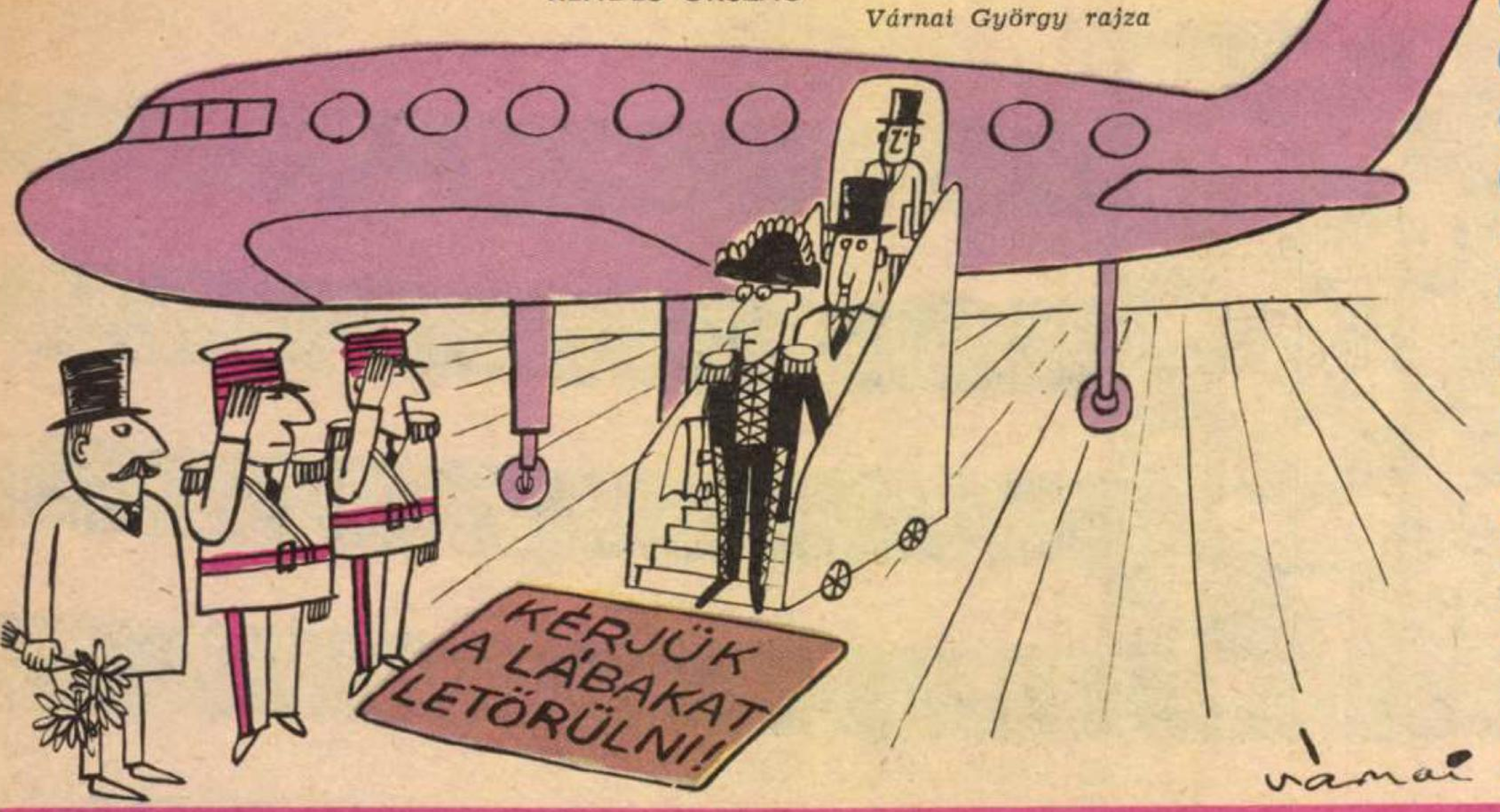
SZÓRAKOZOTT MŰVÉSZFELESÉG

– Már megint bedobtad a hangvillát a mosogatóba!

RENDES ORSZÁG

Várnai György rajza

TECHNIKAI ZAVAR

– Merre vagy, Jenő?

ELSŐSEGÉLY

Méltatlankodó levelet kaptunk egy Angliába szakadt hazánkfiától. Azt panaszolja, hogy budapesti látogatása idején a Csengery utcai SZTK-rendelő fogászatán nem részesítették *elsősegélyben*, nem húzták ki fájós fogát.

Hát ami igaz, az igaz: ő mindent elkövetett, hogy szuvas foga annyi fájdalmas hányattatás után a magyar anyaföldben nyugodjék. Mint írja: *„Már Angliában sajgott a fogam, de nem tettem ellene semmit, számítva a magyar orvosok elismert és igen nagy tekintélyére. Elhatároztam, akárhogy is fog fájni, kitartok vele Budapestig, ahol már annyira fájt, hogy nem tudtam aludni tőle. Kb. 2000 km-t vezettem Budapestig, és igen sok fogorvost hagytam magam mögött, azért a vélt gyönyörért, hogy a fogam magyar orvos húzza ki.”*

E hazafiúi buzgalom nem volt hiábavaló. Amikor ugyanis a Csengery utcai rendelőben közölték vele, hogy nem SZTK-biztosított, tehát fogának a kihúzására a rendelő nem illetékes — hamar megoldódott a probléma. *„Sikerült találnom* — írja — *privát fogorvost, aki nem érdeklődött állampolgárságom iránt, hanem kihúzta és meg is csinálta a fogam az én és családom legnagyobb megelégedésére.”*

Hála istennek! — teszem hozzá a magam részéről, és szívből örülök, mert még csak elgondolni is rémes, hogy vendégünk kénytelen lett volna visszafordulni és sajgó foggal újabb kétezer kilométert vezetni.

A foghúzás ügye ekként szabályosan rendeződött és én nem is akadékoskodnék, de úgy vélem, illik válaszolnom a levélírónak. Tudnia kell ugyanis, hogy nálunk az

arra rászorultakat — bármilyen az állampolgárságuk — elsősegélyben részesítik. De ha már az a nyavalyás fog Angliában is sajgott és a gazdája kétezer kilométert ült a volán mellet Budapestig, akkor aligha lehetett szó elsősegélyről a Csengery utcában.

Úgy vélem, rendkívüli megtiszteltetés a magyar orvosi karra nézve, hogy gyakran tapasztal a külföldiek részéről olyan nagyfokú ragaszkodást, mint amilyenről Angliában élő honfitársunk is tanúságot tett. Előfordult már az is, hogy Nyugatra távozott szülők a nagymamánál Pesten hagyott kisfiukat évek múltán kivitették magukhoz, de kérték, hogy utazás előtt a gyerek manduláit Pesten távolítsák el, mert itt az SZTK-nál semmibe se kerül, ott kint pedig nem tudnák megfizetni.

Ha nem is orvosi vonatkozású de talán még érdekesebb annak a Kanadába szakadt hazánkfiának az esete, aki feleségével együtt távozott el tőlünk, és kint született kislányát másfél éves korában hazaküldte pesti rokonához, majd négyéves korában visszakérte. De hogy a pesti rokon mégse maradjon gyerek nélkül, a derék szülők egyidejűleg elküldték neki időközben született és azóta már ugyancsak másfél évesre cseperedett kisfiukat, hadd szívjon egy kis magyar levegőt a gyerek. Négyéves korában majd őt is visszaviszi a repülőgép a kanadai szülői házba. És a pesti rokon, ha minden jól megy, talán a harmadik gyereket is megkapja majd. Nálunk olcsóbb a gyereknevelés, és előnye, hogy a szülők ez idő alatt zavartalanul dolgozhatnak reggeltől estig Kanadában . . .

Mindezt nem dicsekvésből mondom, csupán angliai levélírónknak szeretném bizonyítani, hogy egyáltalán nem vagyunk kicsinyesek, de ami nem jár, az nem jár. Egy angol állampolgárnak pedig nem jár ingyenes foghúzás a budapesti SZTK-ban.

Földes György

PESTI tudósítónktól

Egyik kedvenc lapomban, a „Műszaki Élet”-ben olvastam arról, hogy egész Pesten nincsen egyetlen tábla sem, amely elárulná, hogy merre van idegenforgalmunk gyöngye, a Balaton. Ez a szó egyetlen útjelző táblán sem szerepel, sem a városban, sem a városon kívül. Érthetően tanácstalan az idegen, amikor kocsijával a magyar tengerhez szeretne eljutni. De ez még nem minden!

„Valahogyan azért mégis eléri az idegen a bécsi—balatoni országutat. Megy is rajta szépen, amig az út ketté nem válik. Akkor felnéz a táblára, amelyen ez áll: Wien, Székesfehérvár . . .

És ha tudja, hogy Székesfehérváron kell keresztülmennie, akkor ripsz-ropsz lent van a Balatonon . . .”

Az embernek büszkeség tölti el lényét.

Mennyi rejtett kincsünk van!

*

Mai történet . . .

Kórházba kell bevonulnia a fiúnak. A szomszédasszony így inti az anyát:

— Ne engedje kórházba a fiát, mert kiszedik belőle a legjobb alkatrészeket!

*

Vízisí a szobában!

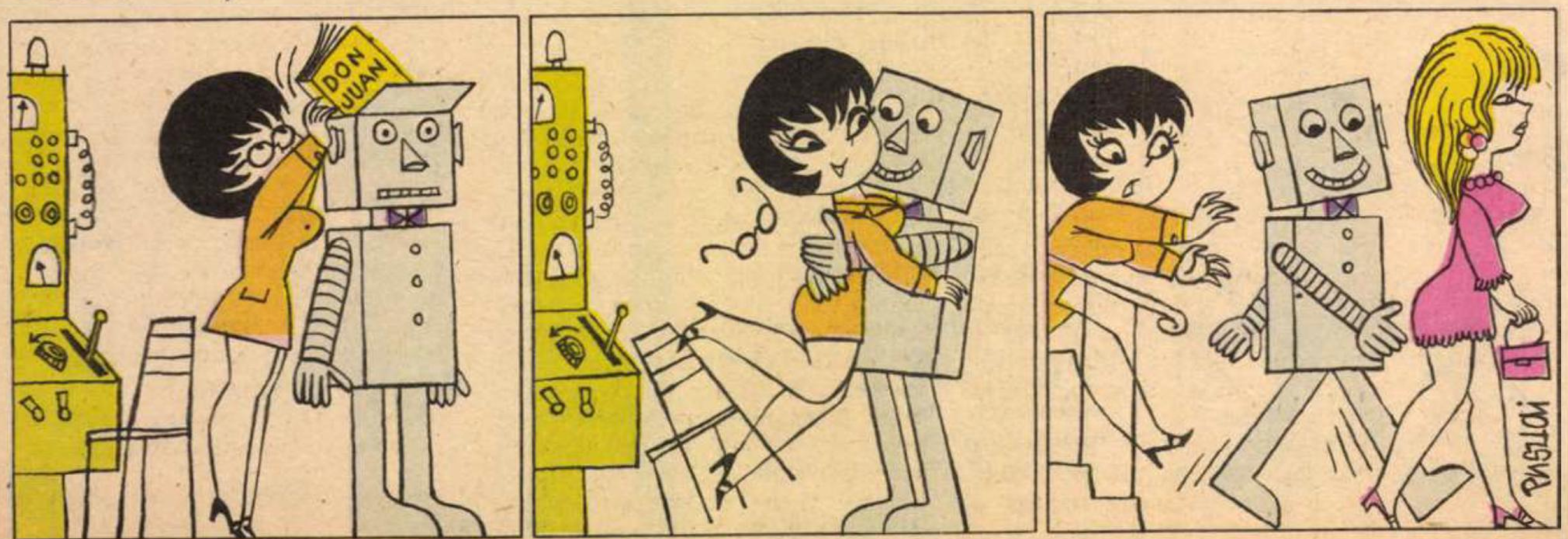
A „Delta” legutóbbi számában láttam ennek a találmánynak a leírását. A szobában is lehet vízi sísportot űzni, a vízisíelő egy helyben áll, a víz mozog alatta nagy sebességgel.

Nem tehetek róla, de nekem a legyezőjét kímélő takarékos skót jut az eszembe, aki úgy legyezi magát, hogy a legyező egy helyben marad, csak a fejét mozgatja jobbra-balra.

f. l.

Jucika és a robotember

Pusztai Pál rajza

A NÉPSZIGETEN LÁTTUK

– Szúnyogirtásra jöttek?
– Dehogy, süteményt hoztunk a büfének...

ÖTLETES EDZŐ

– Világcsúcs! Hat méter!

VIETNAMBAN

– Hogyan mondod meg nekik, hogy támogatjuk őket?

(A párizsi „International Herald Tribune"-ból)

PERSZÓNA – NON GRÁTISZ

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

R

„Akkor ne legyen utasod, amikor a legjobban örülnél neki!" — ezzel a szörnyű átokkal sújtottam a Fővárosi Autóbuszüzemet vasárnap délben fél tizenkettő után öt perccel. Volt-e rá okom vagy sem — döntse el a nyájas olvasó.

Külföldi barátaimnak megígértem, hogy vasárnap pontosan 12 órakor bejövök értük a Nemzeti Szálloda portájára a Római-partról, s kiviszem őket ugyanoda, hadd szívjanak egy kis friss dunai levegőt. Evégett a fent említett időpontban felszálltam az R-járat Nánási úti megállójánál a buszra, mely gyorsjárat lévén, nem áll meg mindenütt s mellyel ilyenformán legfeljebb 20 perc alatt a szállodánál lehetek. Tudni kell erről az előkelő járatról, hogy vasárnaponként a Boráros térről a Római-partra közlekedik csak a főbb megállókban áll meg, menetdíj 3 forint igazolványok nem érvényesek. Ezzel együtt is kitűnő dolog, élvezi is a nagyközönség az előnyeit, vidáman özönlik rajta a Duna mellé. Ámde.

Ámde amikor az R-járatra felültem, közölte velem a kalauz, hogy a városba menet a busz sehol sem fog megállni. Csak a Boráros téren, a végállomáson. Kérdem: miért? Mert így gyorsabban tud fordulni a kocsi. Dehát mért kell olyan gyorsan fordulni, amikor íme most is üresen megyünk be? És ki fog felülni rá, ha a végállomásig ki se szállhat? Azt ő nem tudja. Az a rendelkezés, hogy déli 12 óráig befelé nem

áll meg sehol, ám déli 12 óra után kifelé száguld megállás nélkül. Szent Habakuk, micsoda ördögi ötlet! — kiáltottam és huszonöt perc múlva, amikor a Boráros téren börtönömből kiszabadultam, még mindig dühöngtem. Villamoson visszamentem a Nemzeti Szállodába, de onnan meg már azért nem mehettünk kifelé az R-busszal, mert 12 után viszont kifelé nem áll meg. Rohan. Hogy mielőbb ott lehessen, ahonnan ismét üresen megy vissza a városba, hiszen délben alig akad utasa visszafelé. Hát nem az őrület éjszakája ez? Hát nem azért van a világon autóbuszjárat, hogy az utasokat, ha vannak utasok, szállítsa? Hát nem felháborító önkény az ilyesmi?

Azt tetszenek hinni, hogy az R-busz, melynek foglya voltam, nem állt meg befelé jövet? Dehogynem. Számtalanszor. Minden piros lámpánál. Megállt akkor is, amikor az előtte haladó másik autóbusz megállt. Megállt például a Flórián téren is, mielőtt a körforgalomba bejutott. Megállt természetesen a villamosmegállók előtt is, ha a megállóban villamos állt. Legalább nyolcszor-tízszer megállt, csak éppen a megállók egyikében sem. Mert ez a rendelkezés. Mert a rendelkezéseket — ha egy mód van rá — az utasok e l l e n hozzák és nem az utasok é r d e k é b e n. Mi mást gondoljon az ember, ha azt látja, hogy van R-járat, mellyel nem utazhat ki az, aki korai ebédje után akar egy kis friss dunai levegőt szívni, s mellyel 12 előtt nem siethet vissza a városba az, aki rosszul érzi magát, akinek dolga van bent, vagy egyszerűen csak megelégelte a kirándulást.

Ugyan ki találhatta ki ezt a mókát? Ó, ha megszoríthatnám a kezét... De alaposan...

(t.)

BALATON-68

Minden prospektus kitűnő ötleteket ad ahhoz, hogyan töltsék idejüket a napfényben ragyogó Balaton partján az üdülők. De arról nem szól az írás, mit csináljanak az üdülők, ha az a prospektusbeli nap éppen nem ragyog? Hogyan üssék agyon az idejüket borús, szeles, hűvös napokon?

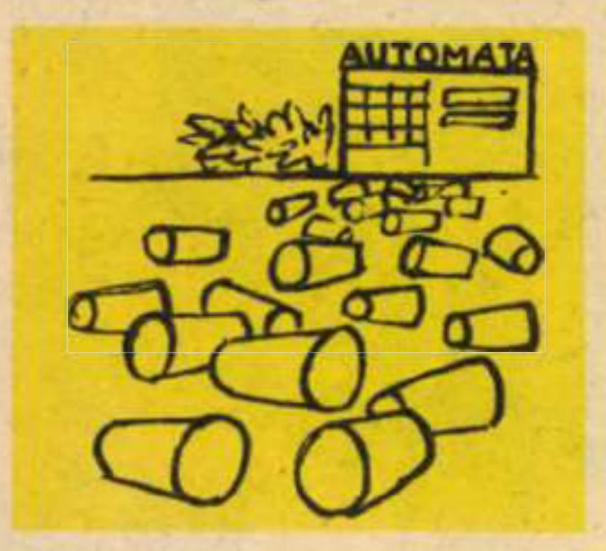
Ilyenkor lehetne lebonyolítani például az autóbuszkirándulásokat a környék nevezetes helyeire. Igen ám, de a buszigénylést napokkal előbb be kell jelenteni. Hol az a computer a világon, amelyik a balatoni időjárás szeszélyeit napokkal előre ki tudná számítani?

Marad időtöltésnek ilyenkorra a könyv és a mozi. Ám mit mutat a zord valóság? Vegyük példának a Balaton „északi főváros"-át, Füredet. A mozi nagyon kicsi; könyvtár, olvasóterem az üdülőtelepen nincs. Kitűnően lehetne szórakozni ilyenkor a játékautomatákkal is.

Ugye ne is mondjam: az egész északi parton egy sincs belőlük.

*

Apropó, automaták. Minden Balaton-parti vendéglőben, büfében lassú a kiszolgálás, sokszor órákig kell várni, míg egy falathoz hozzájut a vendég. Magyarázat: mindenütt kevés a személyzet. Nyomós indok, ez tagadhatatlan, de a magyarázat még nem csillapítja a vendég éhségét. Csillapíthatnák viszont az automata büfésorok! Előfutárjaikat: a szörpautomatákat örömmel fedeztük fel Siófokon. Igazán nem volt

nehéz felfedezni, a köröttük elszórt műanyagpoharak messziről nyomra vezetnek. Ezért ne az üdülők trehányságát tessék szidni, nem csak ők tehetnek erről: túlságosan kicsi az automatákhoz mellékelt szemétkosarak kapacitása.

*

Végül néhány „interpelláció" a Balaton mellett üdülők nevében:

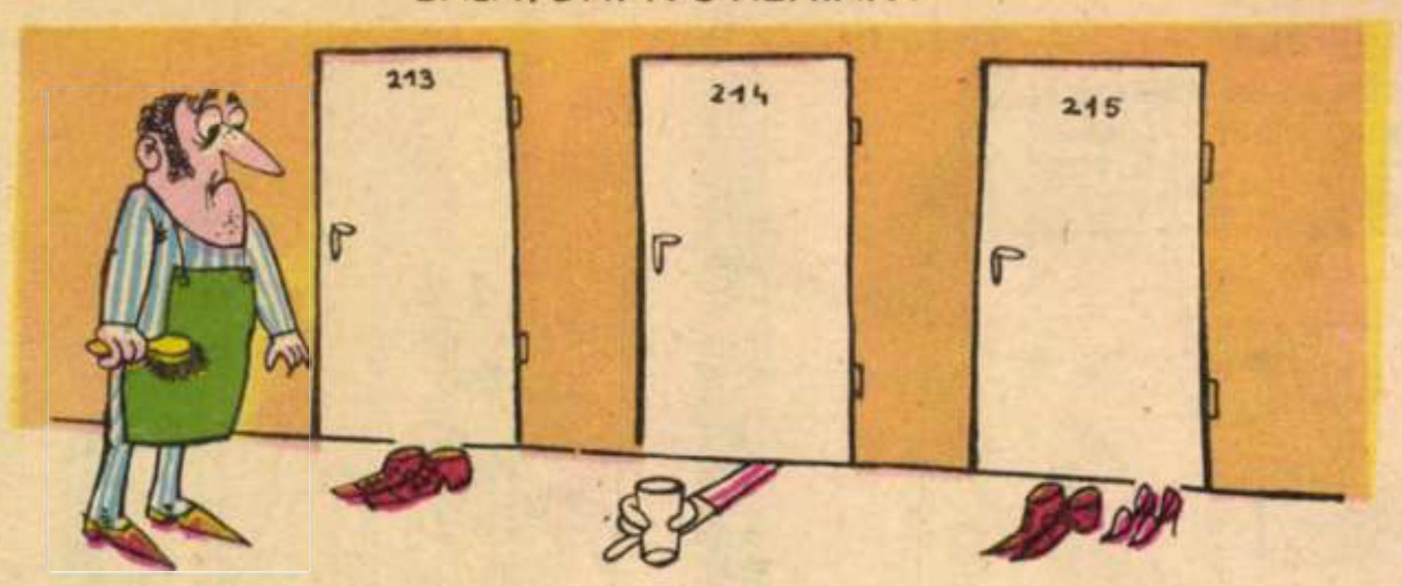
1. Miért nem készült el időben Siófokon a Vörös Meteor étterem?

2. Miért úgy szélesítette a MÁV Balatonlelle-felső állomáson a peront, hogy a kocsiútból „harapott" le egy darabot, s azóta a Köztársaság utcában két szembe jövő autó nem fér el egymás mellett?

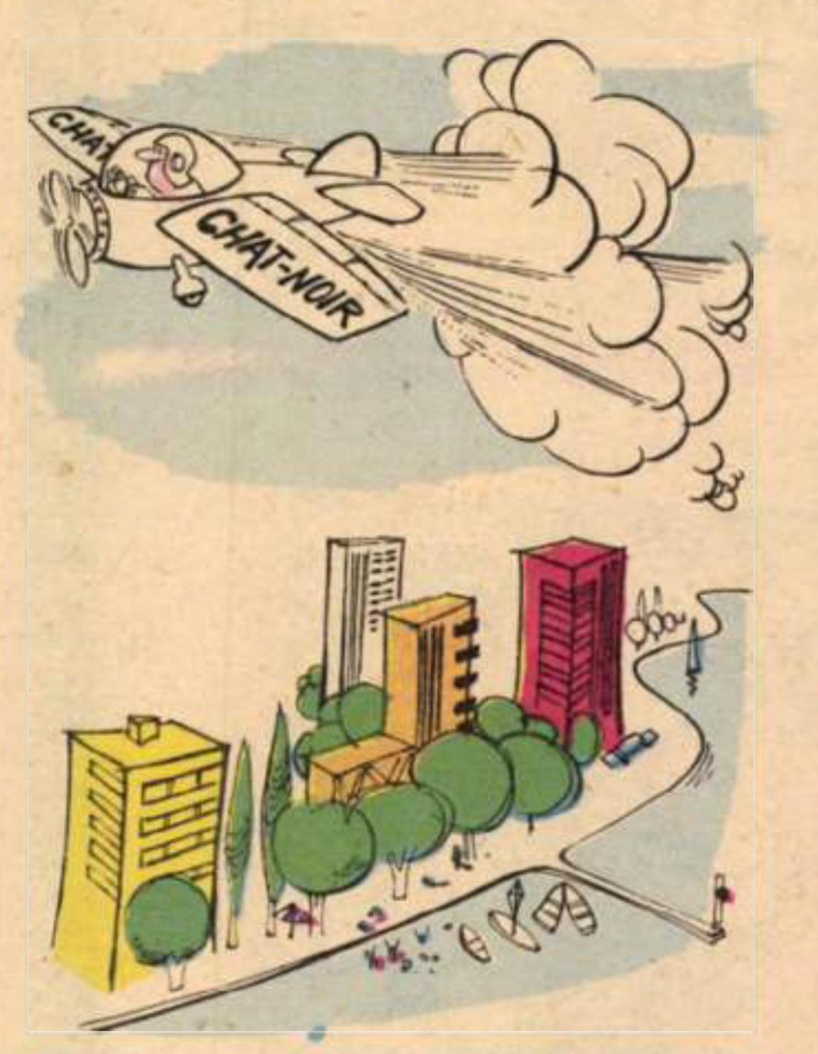
3. Miért olyan elhanyagolt a badacsonytomaji strand?

Baráth József és **Radványi Barna** riportja

BALATONI IVÓVÍZHIÁNY

CSATORNAHÁLÓZAT HELYETT A SOMOGYI PARTON

MIÉRT NEM KAPHATÓ FECSKE-CIGARETTA?

– Azért, mert mindent a Balatonhoz visznek!

– Azért, mert mindent Pestre visznek!

ALCAZÁS

– Tudja, kedveském, az üdülőtelepen tilos a baromfitartás!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

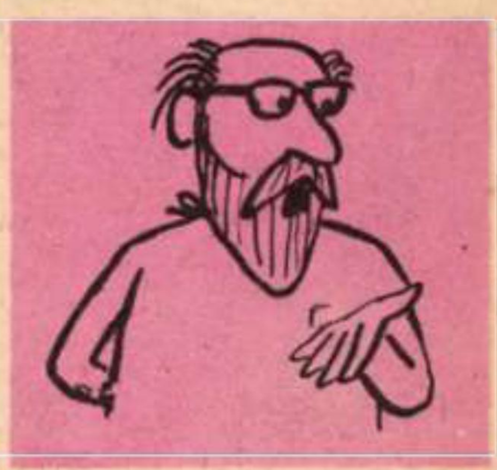
Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy híres orvosprofesszornál jelentkezik egy beteg. A professzor megvizsgálja, majd így szól az aggódó családhoz:

— Nagyon súlyos az eset. El kell készülni a legrosszabbra.

Amikor a paciens és családja elhagyja a rendelőt, a tanár új asszisztense megkérdezi:

— Tanár úr, kérem, miért kellett úgy megijeszteni ezeket?

— Ez az én trükköm — válaszolta a professzor. — Minden betegre azt mondom, hogy meg fog halni.

— Miért?

— Mert ha valóban meghal, akkor azt mondják rám, hogy kitűnő diagnoszta vagyok, ha pedig felgyógyul, akkor meg azt mondják, hogy kitűnő orvos vagyok.

SKANZEN ÜGYBEN

Én, mint tősgyökeres pesti polgár tiltakozom az ellen, hogy csakis és kizárólag a vidék ereklyéit gyűjtik össze. Naponta olvasom — bosszankodva — a sajtóban, hogy itt meg ott, Bikkmikfalván, meg Ártányrutytyundon skansen-múzeumot nyitnak, összeszedik a környék régi emlékeit, a hajdani életforma maradványait és még belépti-díjat is szednek az érdeklődőktől.

— Hát kérem szépen, mi pestiek olyan skansent állíthatunk ki, hogy nincs az az eldugott falu, ahol különbet találnának. És mi még beléptidíjat sem kérünk, jöjjön, megláthatja bárki, aki rá kíváncsi... Miféle narodnyik dolog az kérem, hogy ami ócskaság a faluban van, az igen, az népi hagyomány, de ha ugyanez Pesten található, a Körút valamelyik mellékutcájában, azzal nem törődik senki, azt kézlegyintéssel elintézik?!

— Csak tessék, kérem, tessék, itt a budapesti skansen, mindenki láthatja, mindenki megnézheti, mindent a szemnek és mindent a kéznek... Kerüljenek beljebb...

— Ez itt, kérem szépen, egy pályaudvar, a neve Kelenföldi... Hajdanán ide futott be a bécsi úgynevezett gavallérvonat, amely a császárváros gérokkos látogatóit hozta. Pöfögő mozdonyok húzták a szerelvényeket, a közönség a vágányok között, a vagonokon keresztülmászva igyekezett eljutni a maga kocsijába. Ez itt látható, kérem szépen, eredeti formájában meghagyva, ahogy volt akkoriban, ugyanúgy van most is, a korabeli pasasérok már rég a föld alatt porladnak, de a Kelenföldi pályaudvar mit sem változott, mert mi gondolunk arra is, hogy ez éppen jó lesz a budapesti skansenban, ezért nem változtattunk rajta semmit...

— Tessék, kérem, tessék, szíveskedjenek beljebb fáradni... Itt látható a régi pest-budai idők emléke, a kapukulcs. Valamikoris, tudni kell, ha a pest-budai uracs hazatért szíve hölgyétől, éjszakai kóborlásából, méltóságán alulinak tartotta, hogy kapukulcsot halásszon elő... Arra való

volt a házmester, hogy felcsengesse őt, s a derék cerberus hálósipkában sietett elő, sűrű hajlongások közepette tárta ki az épület kapuját, néhány krajczár borravaló ellenében. A pesti skansenban most mindez megtekinthető, eredeti formájában, ma is előbúvik a házfelügyelő és néhány forint borravaló ellenében kaput nyit a pesti huligán-uracs előtt sűrű káromkodások közepette.

— Parancsoljanak, közelébb fáradni, itt látható skansenünk ékessége, a századforduló technikai csodája: a lift. Ma már mosolyognunk kell a dagályos feliraton: „gépi meghajtású személyfelvonó, tsak szakképzett kisérővel vehető igénybe". Micsoda kávédaráló, uramisten, be kell nyomni a gombot, be kell zárni az ajtót, ki kell nyomni a gombot, ki kell zárni az ajtót, lefelé nem lehet használni, felfelé is csak néha, hol járt hol nem járt, szegény öreg masina... És hogy örültek neki eleink, amikor megindult és óránként két deciméteres sebességgel száguldott felfelé a negyedik emeletre... Megvan, ez kérem, úgy ahogy volt, meg lehet nézni, meg lehet csodálni, sőt használni is, reggel 7-től este 10-ig 30 fillér, este tíztől reggel 7-ig negyven fillér, pontosan olyan mint az eredeti, csak ma már inkább nem jár, mint jár, megőriztük az utókornak, és még ma is használjuk, azaz használnánk, ha lehetne, de sajnos nem működik...

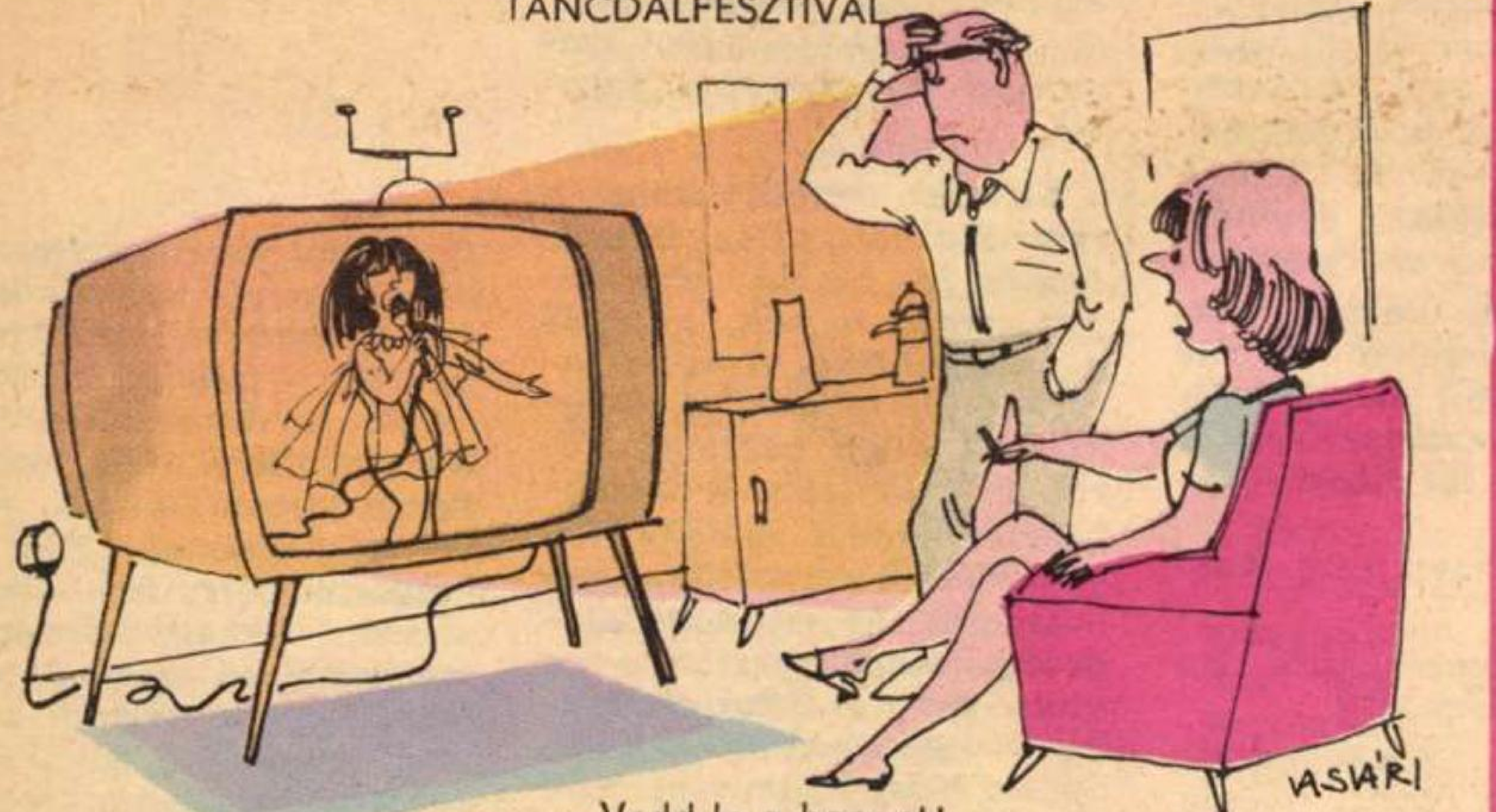
— Óh, istenem, azok a régi pesti házak, öreg függőfolyosók, hulló vakolat, az utcai ereszcsatornáról ömlik a járdára a víz, az udvaron szúette porolón verik a szőnyeget, a vénséges-vén lépcsőház falain penészrózsák virítanak. Hol vannak már ezek a régi ásatag épületek?! Pontos cím: Budapest VII., VIII., IX. kerület. Mert megőriztük őket, nehogy a pesti skansen látogatói bármiben is hiányt szenvedjenek, mert a mi múzeumunk mindenki számára nyitva áll, aki nem érzéketlen a múlt keserédes emlékei iránt...

Tessék befáradni, katonáknak — diákoknak kedvezmény...

(Azt hiszik, hogy csak vízimalom, meg busójárás van a világon?!)

Novobáczky Sándor

TÁNCDALFESZTIVÁL

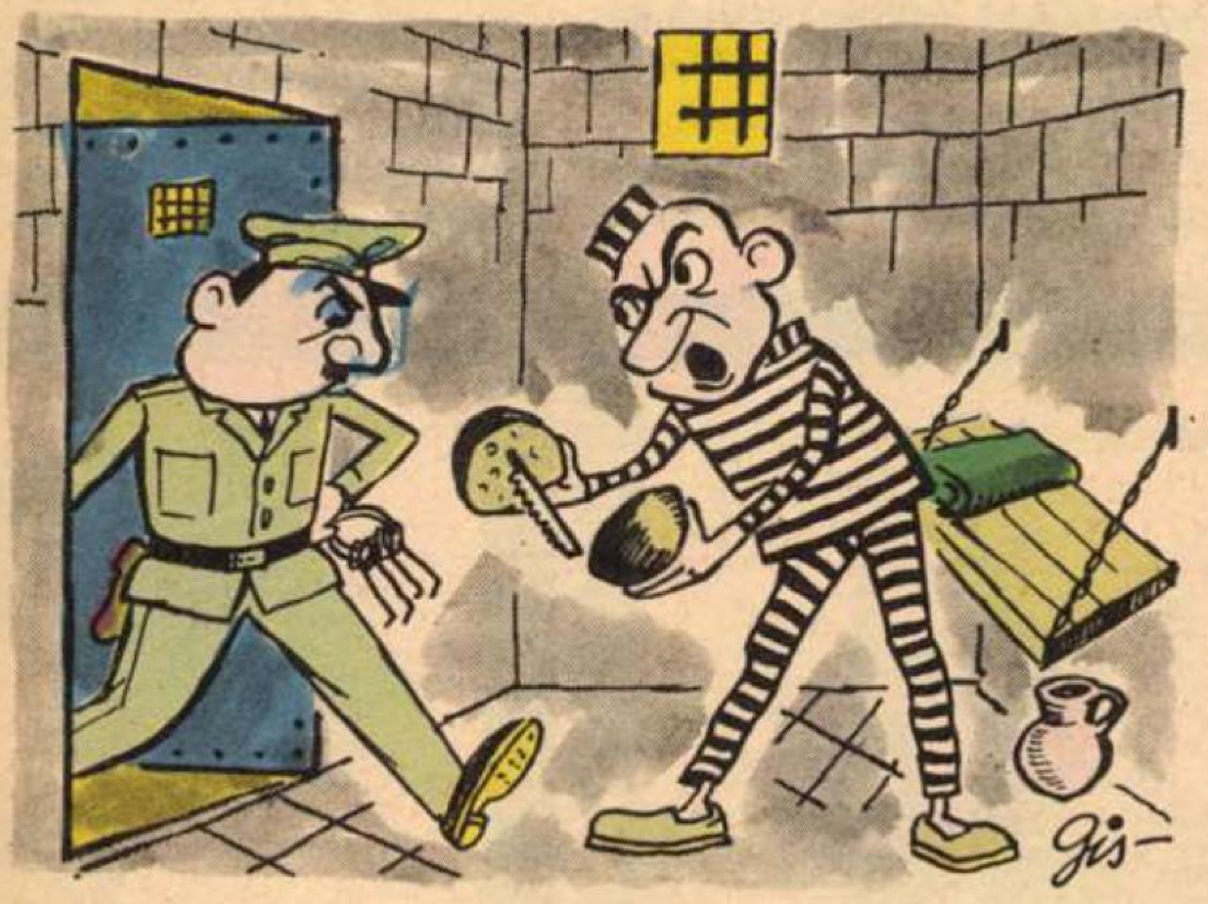
– Vedd le a hangot!...

PÁLYAVÁLASZTÁS AZ USA-BAN

Balázs-Piri Balázs rajza

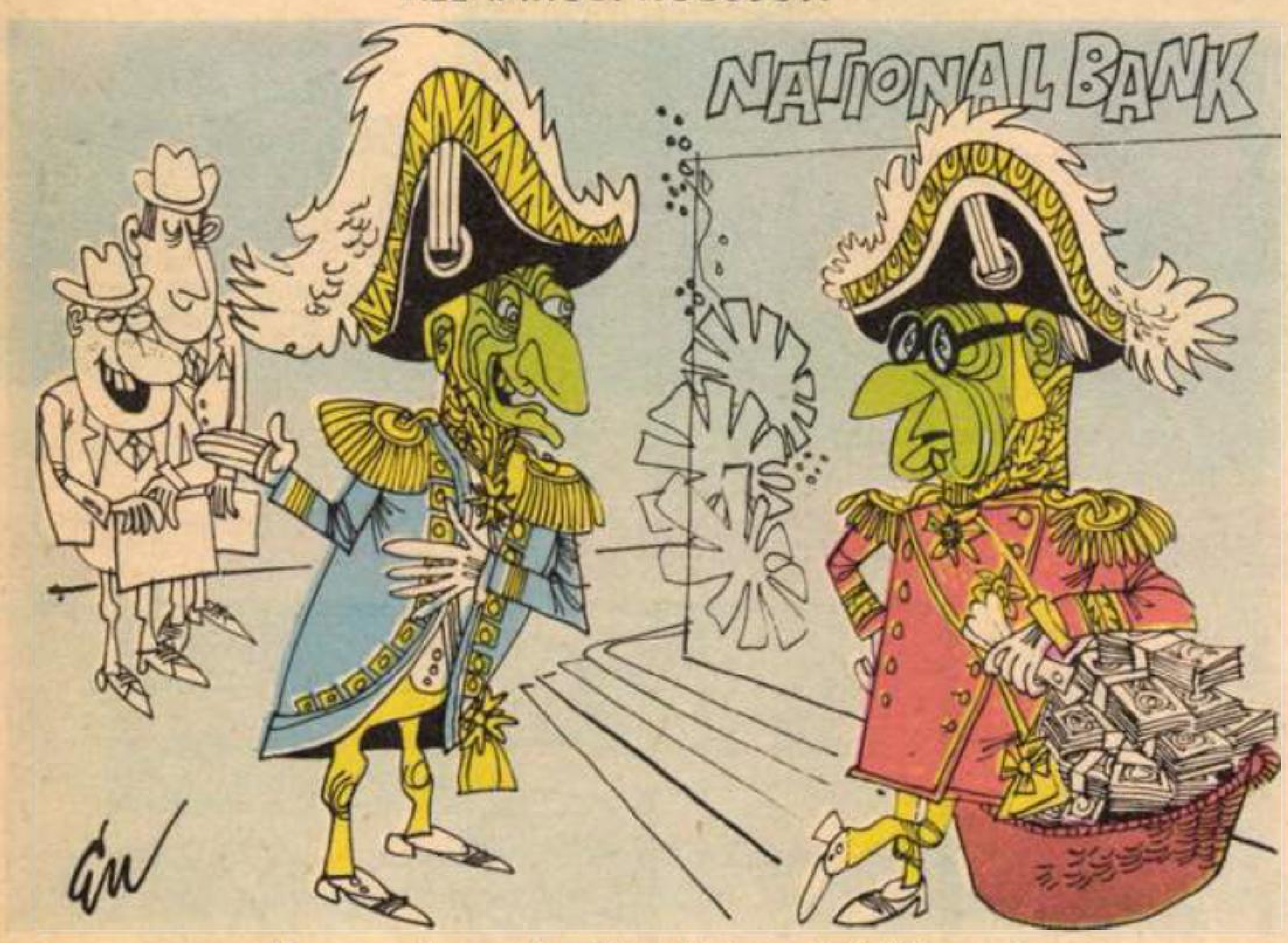
– Ejnye, kisfiam, miért nem mondtad eddig, hogy politikus akarsz lenni?

MINŐSÉGI KIFOGÁS

– Már megint ráspolyt találtam a kenyérben...

ÁLLAMKÖZI KÖLCSÖN

– Uram, végre sikerült két kezest találnom!...

SZAVAZÓLAP

Soha ilyen furcsa szavazólapot,
amilyent minden szavazó kapott
(s amellyel persze le is szavazott),
aki a táncdalokat tartva számon,
dönteni kívánt a nagy fesztiválon.
Az ember nézte csak úgy, futólag,
de mit vett észre később, utólag!?
Rá kellett írni a nevét, a lakását,
bevallani a főfoglalkozását,
ám, ami itt most érdekelni kezdi:
az életkort is fel kellett jegyezni!
Ez újítás, amely feltűnik máris,
oly ötletes, sőt még több: zseniális,
mert hány ezer nő ült fölötte,
amíg e lapot kitöltötte,
hogy leszavazzák azt a zsűrit,
amelynek kényét el nem tűrik,
s e lapocska a nők barátja,
még csábított is egy jó kis csalásra
egy kedves, édes fiatalításra!

(lovászi)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MEGY A GŐZÖS...

1

A napokban Balatonfüredről este kellett felutaznom Budapestre, de azt a bizonyos „utolsó pesti vonatot", amely 19 óra 47 perckor indul, lekéstem. Ez után már csak a 22 óra 01 perckor induló vonatra szállhattam fel. Ez a vonat Székesfehérvárig közlekedik, onnan pedig 2 óra 10 perckor van csatlakozás Pestre.

Érkezés: hajnali háromnegyed négykor.

Vagyis, a két és negyedórás székesfehérvári várakozást is beszámítva, az utazás közel hat óráig tart.

Célszerű lenne, ha a Balaton északi partjáról, annak legnépszerűbb, legforgalmasabb üdülőhelyéről az üdülési szezonban este nyolc óra után is indulna olyan vonat, amelyik egészen Budapestig közlekedik.

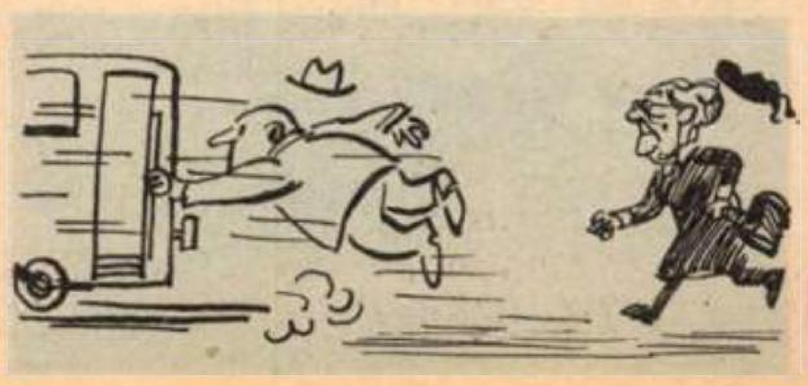
Bernárdt Géza
Bp. XII., Székács u. 23.

2

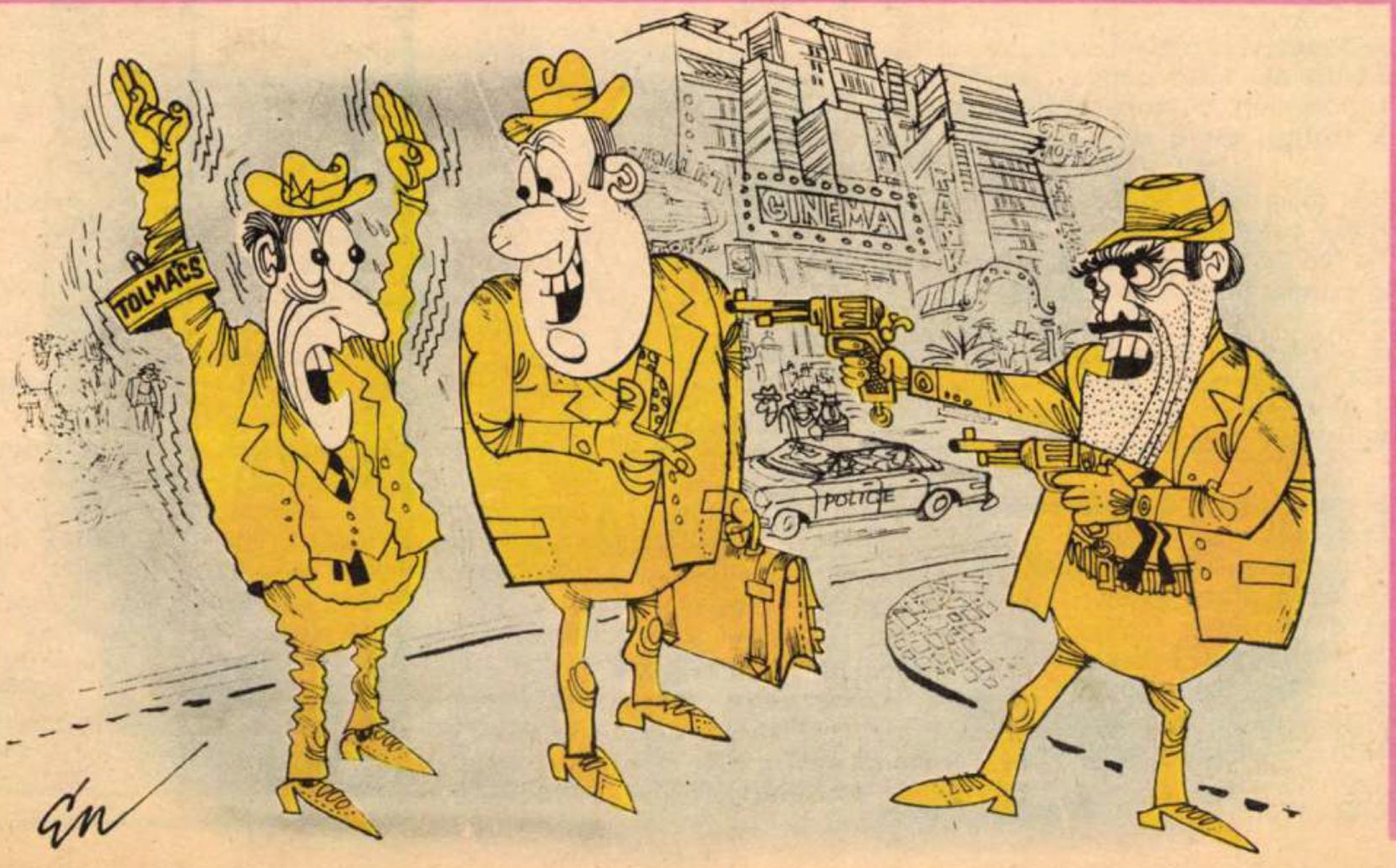
Július 25-én Szerencsről Hajdúhadházára utaztam. Ez a vonat 10 óra 54 perckor indul Szerencsről és Nyíregyházán kell átszállni a debreceni személyvonatra. Ez rendben is lenne, ha a MÁV időt is biztosítana hozzá! A két vonat ugyanis olyan messze áll egymástól és olyan rövid az idő, hogy futni kell. A fiatal és egészséges utasok még csak bírják valahogy, de én idős vagyok és szívbeteg. Amennyire erőmből tellett, szaladtam én is, de ha nincs ott néhány jószívű vasutas, akik felsegítettek az utolsó pillanatban az utolsó kocsira, lemaradok.

Valami kis menetrend-módosítással nem lehetne a hozzám hasonlókat megkímélni az ilyen futástól és az effajta izgalmaktól?

özv. Dragonics Jenőné
Szerencs, Késmárk utca 16.

AMERIKAI KIKÜLDETÉSBEN

– Mit mond?...

KUTATÓ HÁZASPÁR

A csend világa

BIZTOS A MI BIZTOS

Még a jó múltkor a Cimbalom Kávéházban véletlenül összetalálkoztam volt barátommal és iskolatársammal, Zabhegyi Ernővel. Aránylag megörültünk egymásnak, sőt Ernő azt mondta:

— Öregem, sajnos, nekem most sietnem kell, de egyszer igazán meglátogathatnál a Kockagyárban és akkor végre jól elbeszélgethetnénk.

— Mit keresel te a Kockagyárban?

— Havi ötezerkettőt. Én vagyok az igazgató.

Mivel a kockagyártás technológiája már régóta csiklandozta fantáziámat, azonkívül volt barátom sorsa is érdekelt valamelyest, a minap elbandukoltam Ernőhöz.

A közepes nagyságú üzem közepesen berendezett igazgatói irodájában fogadott, elég szívélyesen és középkorú titkárnőjével, aki azonban még remekül tartja magát, készíttetett számomra egy közepes feketét.

Először természetesen a régi fiúkról pletykáztunk, azután a család következett, majd a nők, s végül a világpolitika. Amikor kicsevegtük magunkat, megkértem, hogy vezessen körül az épületben. A kockagyártás iránti őszinte érdeklődésem kellemesen meglepte, és mindent alaposan megmutogatott, az utolsó szegig. Ernő eredetileg muzeológusnak készült, de a Műegyetemre vették fel, s így került ide még tíz esztendővel ezelőtt. A fiatal mérnök négy év múlva osztályvezető, később főmérnök lett, s tavaly pedig kinevezték a vállalat igazgatójává.

Rövid együttlétünk alatt meggyőződhettem, hogy Zabhegyi nem méltatlanul került erre a felelősségteljes posztra. A kockagyártás minden csínjabínja a kisujjában volt. Nem tudtam tőle olyant kérdezni, amire ne felelt volna kapásból. És nem halandzsázott ám összevissza, hanem frappáns, szakszerű válaszokat adott. Igazán ki se néztem volna belőle a suliban, hogy ilyen konstruktív tagja lesz a népgazdaságnak.

— A legjobbkor jöttél! — csapott a homlokára örömtől sugárzó arccal a körséta után. — Épp ma van termelési értekezletünk. Vétek lenne elmulasztanod!

Bár már őszintén bevallva egy kicsit kezdtem unni a kockákat, a meghívást nem illett volna visszautasítanom.

Az értekezlet külsőre nagyjából ugyanolyan volt, mint a többi termelési értekezlet. Az igazgató beszámolójához a dolgozók hozzászóltak.

Nekem már iskolatársam formás beszámolója is meglehetősen imponált, de a hozzászólásoktól egész paff lettem. Hű, micsoda értékes hozzászólások voltak! Én már hallottam életemben jó pár hozzászólást, de ezek testhosszal lepipálták valamennyit. Több ésszerűsítési javaslat hangzott el itt röpke fél óra alatt, mint máshol egy háromnapos újító kongresszuson. S bár kockavonalon nem vagyok szakember, tűzbe mertem volna érte tenni a kezemet, hogy a felszólalók zöme fején talán a szeget. De Ernő barátom se fukarkodott a dicsérettel, amikor összegezte az elhangzottakat. Elmondta, hogy büszke a sok bátor kezdeményezésre, és mindent el fog követni az illetékes helyeken a megvalósításuk érdekében. S végül azzal az eredeti megállapítással zárta a gyűlést, hogy a jó előbb-utóbb elnyeri méltó jutalmát, a rossz pedig a történelem szemétdombjára kerül.

Amikor ismét négyszemközt maradtunk, gratuláltam neki, és megkérdeztem:

— Minden termelési értekezlet ilyen aktív nálatok?

— Persze.

— És a remek javaslatokat sikerül a gyakorlatban is megvalósítani?

— Azt nem mondhatnám...

— De miért?

— Tudod, az az igazság, hogy én aztán titokban megfúrom őket.

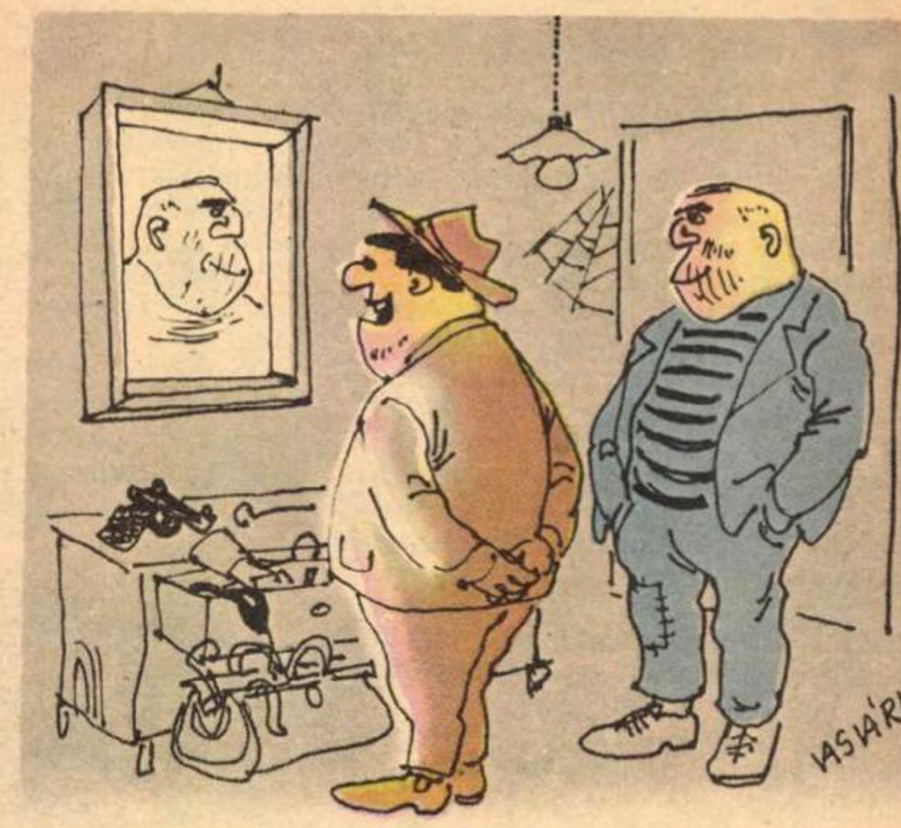
— Teee?? Ez hihetetlen...

Zabhegyi elmosolyodott:

— Csigavér, öregfiú. Megmagyarázom. Itt most minden úgy megy, mint a karikacsapás. A vezérigazgatónk elégedett a jelenlegi teljesítményünkkel. Akkor minek strapáljam magamat?! És különben is. Már csak huszonhét évem van hátra a nyugdíjazásig. Szeretném ezt a kis időt baj nélkül átvészelni...

Dalmáth Ferenc

A BETÖRŐ LAKÁSÁN

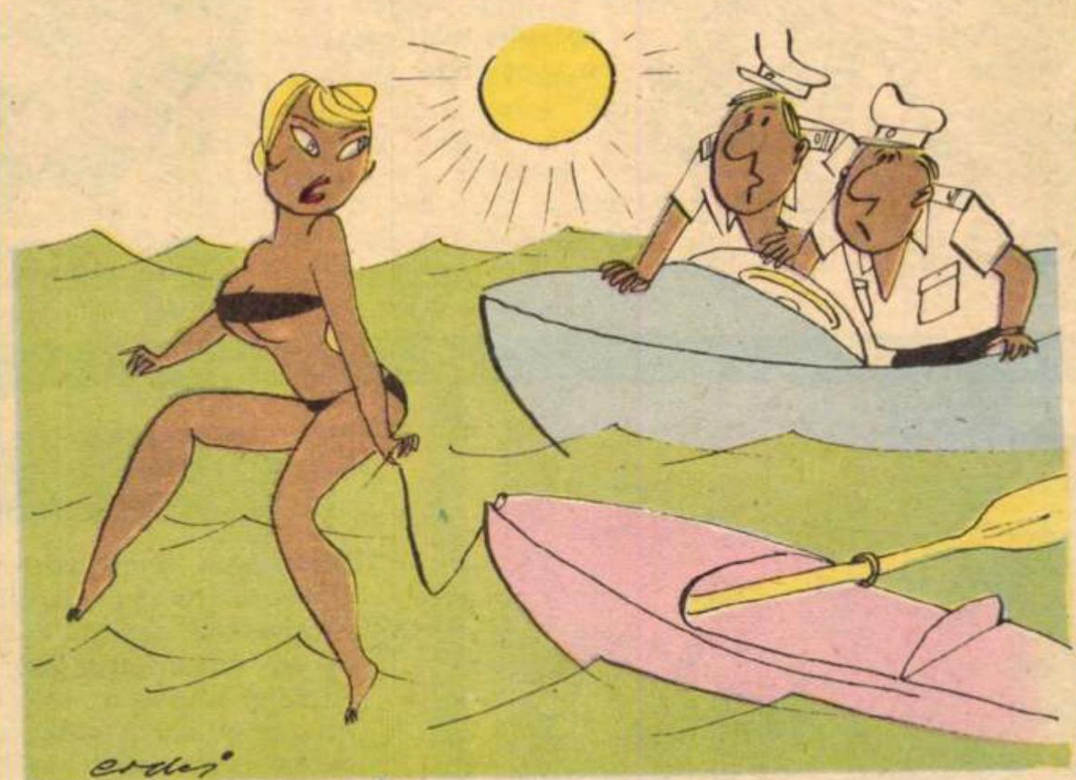
– Ez a mozaikképed?...

MÉRGEZÉS

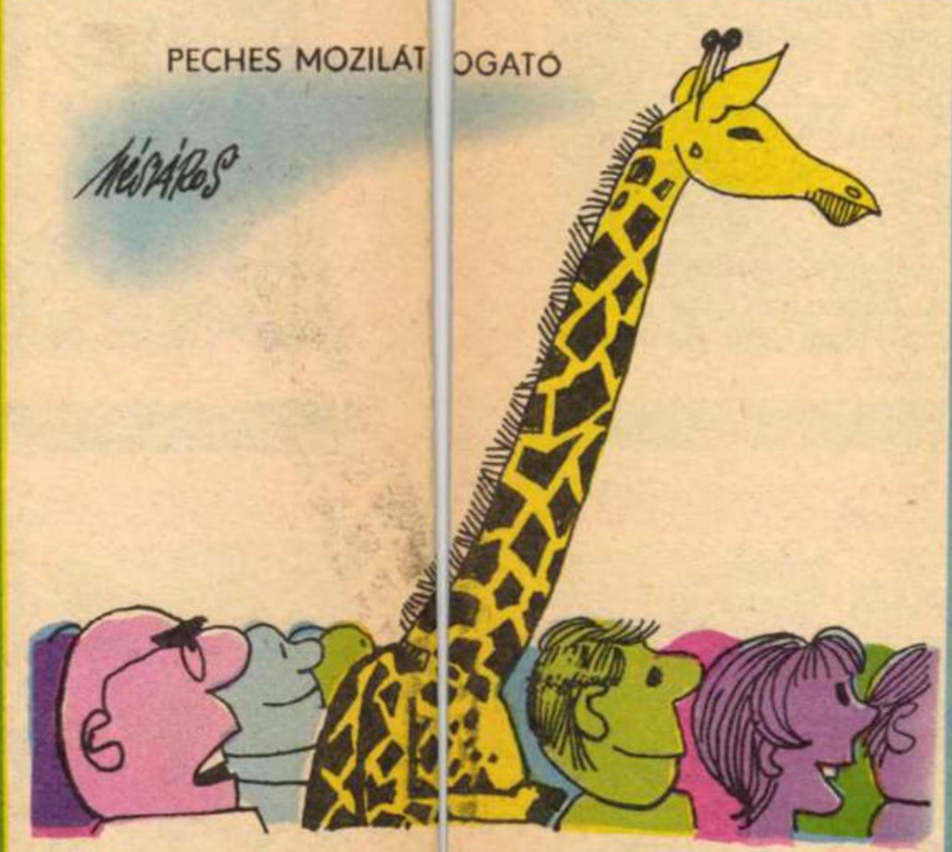
– Volt egy feleségem ... !

CSODA A DUNÁN

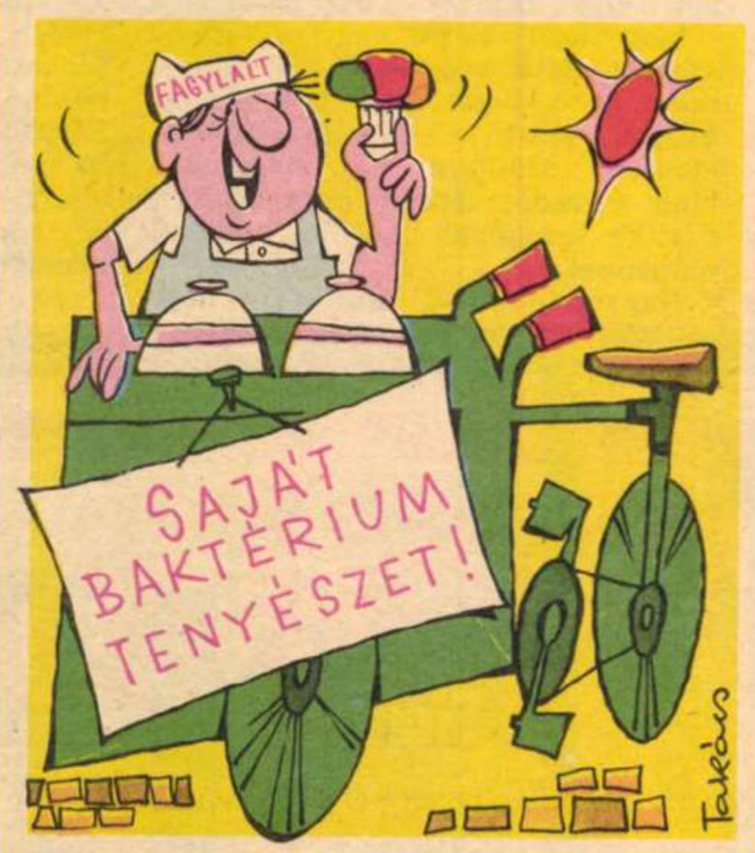
– Most már elhiszik, hogy van vízijártasságom?...

PECHES MOZILÁTOGATÓ

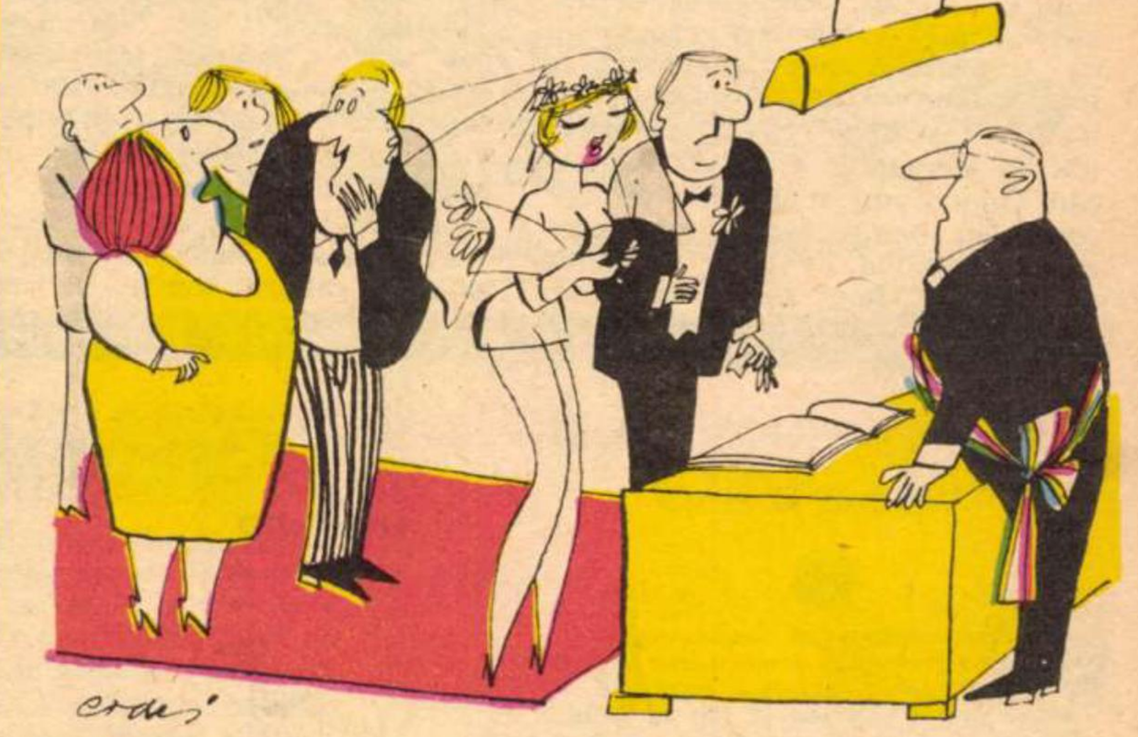

– Ennek is pont elém kellett ülnie!...

A DICSEKVŐ

MINI

– Szégyen ilyen rövid szoknyában megjelenni az anyakönyvvezető előtt!
– A házassága sem lesz hosszabb ...

mese a mócsingról

Volt egyszer egy derék mócsing,
Kissé makacs is talán,
S borsban, szaftban ott lubickolt
Egy törzsvendég asztalán.

Jóétvágyú volt a vendég,
S akadt egy pár jó falat.
Aztán rágott, tépett, majszolt,
De a mócsing ott maradt.

Visszakerült a konyhára,
S higgyétek el, gyerekek:
Gyúrták, verték, cibálták és
Főzték is ám eleget.

Most egy öreg bácsi kapta,
Hetven év volt a kora,
De míg ette, háromszor is
Kiesett a fogsora.

Szörnyű dühvel vitték vissza,
S egyből forró gőzbe hullt,
Majd a szakács, mellét verve
Esküdött, hogy megpuhult.

Jött egy ifjú titán ekkor,
Őt szemelte ki a sors,
S az orrlikát csiklandozta
A hús, a szaft meg a bors.

Kilenc pincér a szegletből
Izgalommal lesi már:
Ki fog győzni, az istenért,
A mócsing vagy a titán?

Rettenetes küzdelem volt,
Elhűlt, aki látta azt!
Ugrált, járt a makacs mócsing,
S szaftos lett a szép damaszt.

Kés csikorog, villa pattan,
Ádáz tusa járja most,
Tíz köröm is marcangolja,
S csattog fog és állkapocs.

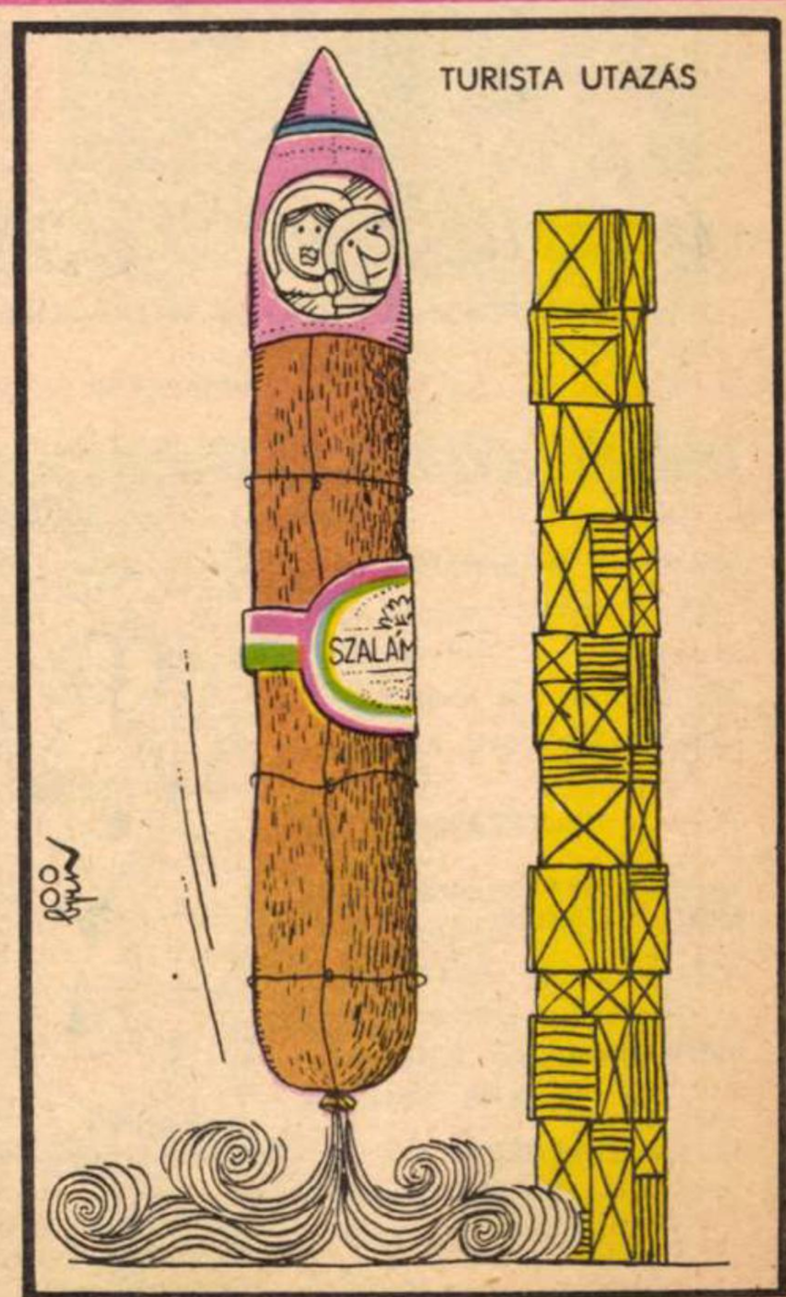
S bár az ifjú rajta térdel,
Mégis megadja magát,
S elereszti a mócsingnak
Rugalmas, vén derekát.

S azt hiszitek, a mesémnek
Ezzel vége, ugyebár?
Megsúgom hát: főhősünknek
Életében nincs határ.

A mócsinggal, melyet eddig
Senki meg nem ehetett,
Egyszer ti is találkoztok,
Kedves, felnőtt gyerekek!

Zsombok Zoltán

TURISTA UTAZÁS

MOZI VÁLSÁG

Gondosan kikészítettem a ropogós húszforintost, s méltóságteljesen, minden kacérság nélkül mutattam fel a Mozi pénztárnoknőjének ezzel az udvarias kéréssel:

— Kérek két zsöllyét a tizedik sorba, péntekre, fél négyre, ha lehet, középre!

— Csak egynapos elővétel van!

Szerda volt, verőfény és szélcsend.

— De bocsánat, én most szeretnék jegyet váltani, Budán lakom, nem járok addig erre...

— Csak egynapos elővétel van!

— Bocsánat, engedje meg, hogy bemutatkozzam! Én vagyok „a" közönség, amelynek számára filmet írnak, rendeznek, játszanak, felvesznek, megzenésítenek, vágnak, kameramannolnak, forgalmaznak és bemutatnak...

— Csak egynapos elővétel van!

Hirtelen átvillant valami az agyamon. De hiszen itt nemcsak erről van szó, hogy én pénteken moziba akarok menni, hanem ennél sokkal többről. A filmművészetről, a filmgyártásról, a filmüzletről, rengeteg ember kenyeréről...

— Tessék idehallgatni — mondtam nemes indulattal a hangomban. — Nyilván kegyed is olvasta azokat a cikkeket, amelyek a film, a mozibajárás válságával foglalkoznak. Világszerte egyre kevesebben járnak moziba, hiába követnek el mindent a filmgyártók, hiába alkalmaznak egyre több ágyat és egyre kevesebb ruhát, hiába vetik fel a huliganizmus egyre véresebb kérdéseit, hiába választanak ki szélesvásznon is alig elférő kebleket, a közönség egyre nagyobb számban marad otthon, s az egyik rosszabb filmet a másik után nézi meg a tévén otthon, pizsamában, feketekávé mellett heverőjén...

— Csak egynapos elővétel van!

— Pillanat, kartársnő! Nem kegyedet hibáztatom, hanem a merev jegypolitikát, amely nem számol a közönség előrelátásával. Így állhat elő az a képtelenség, hogy itt van a kezemben egy ropogós húszforintos, egyik oldalán Dózsa György,

a másik oldalon egy daliás öttusázó, s a filmipar nem fogadja el. Hagynak elmenni, visszautasítják a pénzt, nem fogadják el, az arcomba vágják. Hiába könyörögnek, hogy a jó isten nevében, vegyék el tőlem ezt a húszast, adjanak érte jegyet, nincs irgalom. Pedig ebből a pénzből új filmeket lehetne csinálni, rendbe lehetne hozni a mozit, és jutalmat lehetne adni az arra érdemes dolgozóknak. Texasban lasszóval fogják a mozinézőket.

— Csak egynapos elővétel van!

— Kérem szépen, lehet, hogy nálunk lasszóra nincs keret, s magam sem vagyok az erőszakos kultúrpolitika híve. De tessék mondani, elképzelhető, hogy kapitalista országokban hagynak elmenni valakit, aki szeretne húsz forintért jegyet váltani? Higgye el, nem fellazítási kísérlet ez az összehasonlítás, de pénz nélkül mihez kezd a filmipar? Mi lesz Jancsóval, Rényi Tamással és Várkonyi Zoltánnal? Miből terveznek díszletet? Miből vesznek jelmezeket? És mi lesz a mozipénztárnoknőkkel?

— Csak egynapos elővétel van!

— Ezt értem, csak azt nem értem, hogy miért utasítják vissza ilyen büszkén a jó szívvel felajánlott pénzt. Nem hiszem, hogy ha valaki a Broadway-n jegyet akar váltani a „My fair Lady" egyik ezerkilencszázhetvenes előadására, azzal küldik el, hogy csak egyéves elővétel van. Nem fél attól, hogy elkedvetlenedem, hogy meggondolom magamat és nem jövök többé vissza? Mert akkor, ahogy mondani szokták, ugrik a húszforintos.

— Csak egynapos elővétel van!

— Tényleg? — mondtam meglepetten, mint aki végre megértette, miről van szó. És egy nagy felfedezéssel távoztam a Mozi előcsarnokából. Végre rájöttem, miért esett vissza a mozik látogatottsága. Nem adnak jegyet, amellyel be lehetne menni a nézőtérre.

Feleki László

MEXICO CITY, 1968

Útirány: Brüsszelig MALÉV-vel — Brüsszeltől Sabenával Mexico City-ig. 10 000 méter magasan repülünk, odakint —48 C fok a hőmérséklet és én izzadok, és fúvatom magam a fúvókával. Jobbra tőlünk van Dublin — és én nem látok semmit, se szárazföldet, se tengert, csak felhőket. Éjjel fél kettőkor ragyogó napsütésben repülünk.

Montreál után még egy nekirugaszkodás: Mexico City. Helyi idő éjjel 11 óra, nálunk reggel 6. Végre szárazföld a talpam alatt. Hotelszoba, az nincs. Az időszámítás eltolódása miatt csak másnapra, azaz mára vártak. A portás csak spanyolul beszél. Azon kapom magam rajta, hogy oroszul dadogom neki: da, da, da. Nem akarta megérteni, hogy a holnap reggel, az már ma reggel van. Hiába: taxival egy másik szállóba kellett mennem.

Ettől kezdve váltig gyűjtögettem, hogy mi emlékeztet ebben a különösen szép városban Magyarországra. Mindjárt itt van a rendezés pontossága. Na, majd az olimpiára! Addigra minden menni fog, mint a kalapácsdobás Zsivótzkynak. Az ő trikolórjuk is a magyar színekből áll: piros, fehér, zöld — de más sorrendben. A hosszú, csúcsos, méregerős paprikájukat még a legedzettebb gyomrú „szögedi" is megirigyelhetné. A főtt kukorica nemzeti eledelük. Valami túrószerű masszával bekenik és a csutkát eldobják az utcán. Gondoltam: megkóstolom. Egy öreg néni (nem egészen tiszta) körmét belevájva, valami olyasmit moroghatott, hogy nem elég fiatal, és visszacsúsztatta a vízbe. A főtt kukorica-evést elhalasztottam. És a tévé: valami Belfegor-szerű rémdrámát játszottak. Szerencsére kétpercenként reklámokat mondtak be, s így halálos izgalmamat volt időm kiheverni. Sőt, el is bóbiskoltam. Teljesen otthon éreztem magam.

Gyönyörű volt a népi tánc-balett. Színpompa. A magyar embernek a parkettről ismerős ritmusok: fandangó és tangó keveréke, kánkán, boleró, kukarácsa, csacsa-csacsacsa. A táncosok és táncosnők általában mezítláb táncolnak. De volt egy fatalpú cipőben táncolt, szédítő iramú, fülsiketítő kopogós táncuk. Recsegett ropogott az amfiteátrum, még a villany is elaludt rövid időre. Másnap tudtam meg, hogy földrengés volt. Csak úgy mellékesen.

Építkezésük monumentális, mozaikkal rakott, tömör. A levegő viszont ritka. A város 2240 méterre fekszik a tengerszint felett. Olimpikonok számára ideális. A marathoni futóknak ajánlom, hogy kopoltyúval lélegezzenek.

A történelem nagyon bonyolult. Aztékok, mayák, indiánok. Aztán a konkvisztádorok, inkvizitorok. Nem érdemes külön megtanulni. A „nemzeti palotában" elég gyönyörködni Diego Rivera freskóiban. Impozáns képeiből megismerhetjük a népnyúzó papokat, urakat — és a képsorozat végén ismerős bozontos fej mutatja a jövőt; Marx Károly portréja.

Meg kell nézni az eső-isten szobrát. És a nap- és a hold-piramist. Igaz, hogy csak fele olyan magas, mint a Cheops-piramis, mégsem szántam rá magamat, hogy meredek lépcsőit megjárjam: a ritka levegőben spórolni kell az oxigénnel.

Nagyon művelt, kulturált nép alkotásait tették tönkre a hódítók, viszont a mexikói nép 92 százaléka római katolikus lett (a sofőr-útikalauz szerint nem katolikusok, hanem fanatikusok). Mexico City védőszentjének bámulatra méltó bazilikájához több száz méteren keresztül térden kúszva közelítenek a csodát várók. Sofőrünk — saját bevallása szerint — még nem látott csodát.

Mexico City tisztasága a cipőpucolók ezreivel mérhető. Egy szigorú fiú határozottan mutatott a cipőmre, hogy piszkos. Igaza volt. Minden délután kettő és három között megeredt a trópusi eső. A cipők tiszták, az utcák piszkosak.

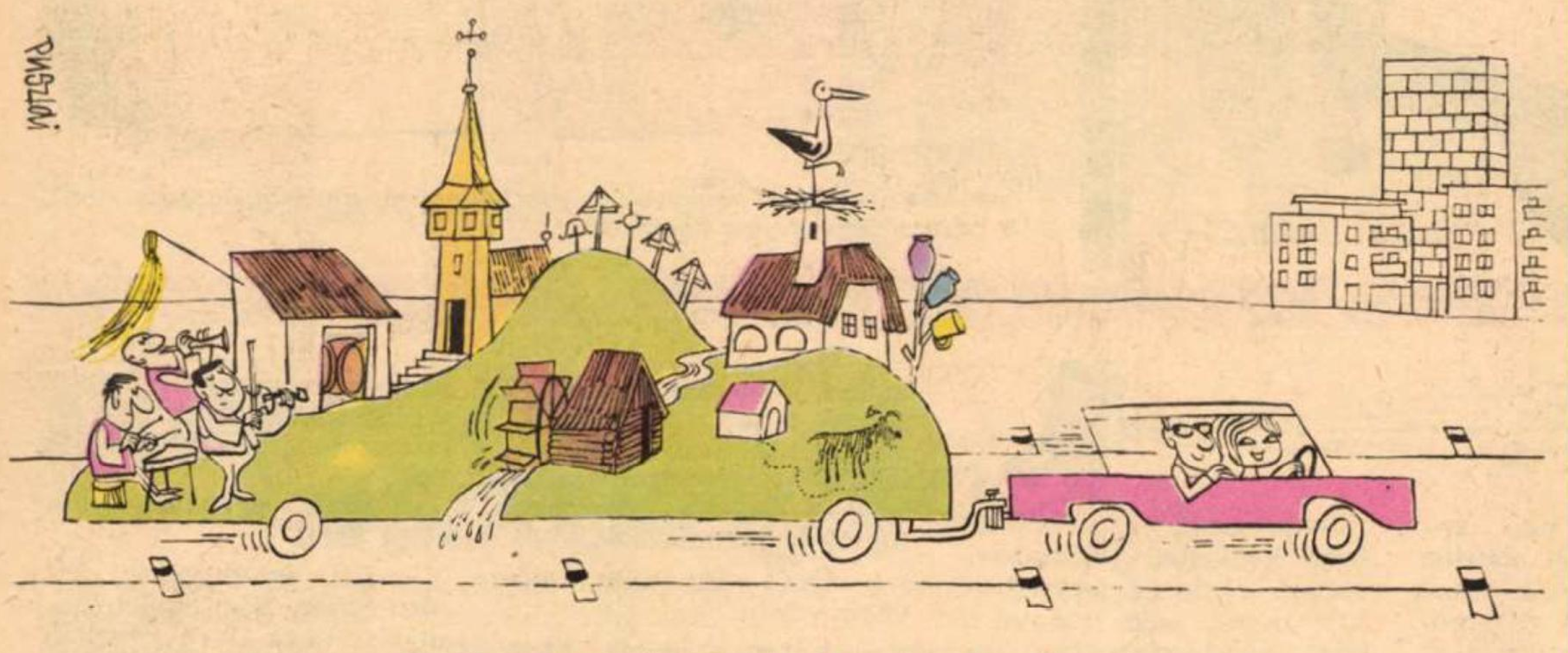
Mexico City általában az ellentétek városa: milliomosok és teljesen nincstelenek. Kiadatlan csodálatos lakások közelében minden higiéniát nélkülöző kunyhók.

A taxi-kollektívák meghatározott, hosszú útvonalon egy pesoért (nagyon olcsón) szállítják az elfáradt embereket. Egyébként a taxiórának szíve van: hol sebesen, hol lassabban ketyeg. Ugyanazért az útért fizettem 6 pesót, máskor 18 pesót.

Mexikóról nem lehet tréfásan írni, nagyon komolyan kell venni. A köztársasági elnököt nem kísérte motorbiciklis rendőrök sora. Egyetlen sújtásos, díszruhás valaki állt mögötte. És nyugodtan ráfoghattam és elsüthettem fényképezőgépemet... Miksa császár, Ferenc József fivére, az más. Őt három év után kivégezték. Miért akart egy osztrák Habsburg francia kultúrát terjeszteni spanyolok között? Az ilyesmi mindig megbosszulja magát.

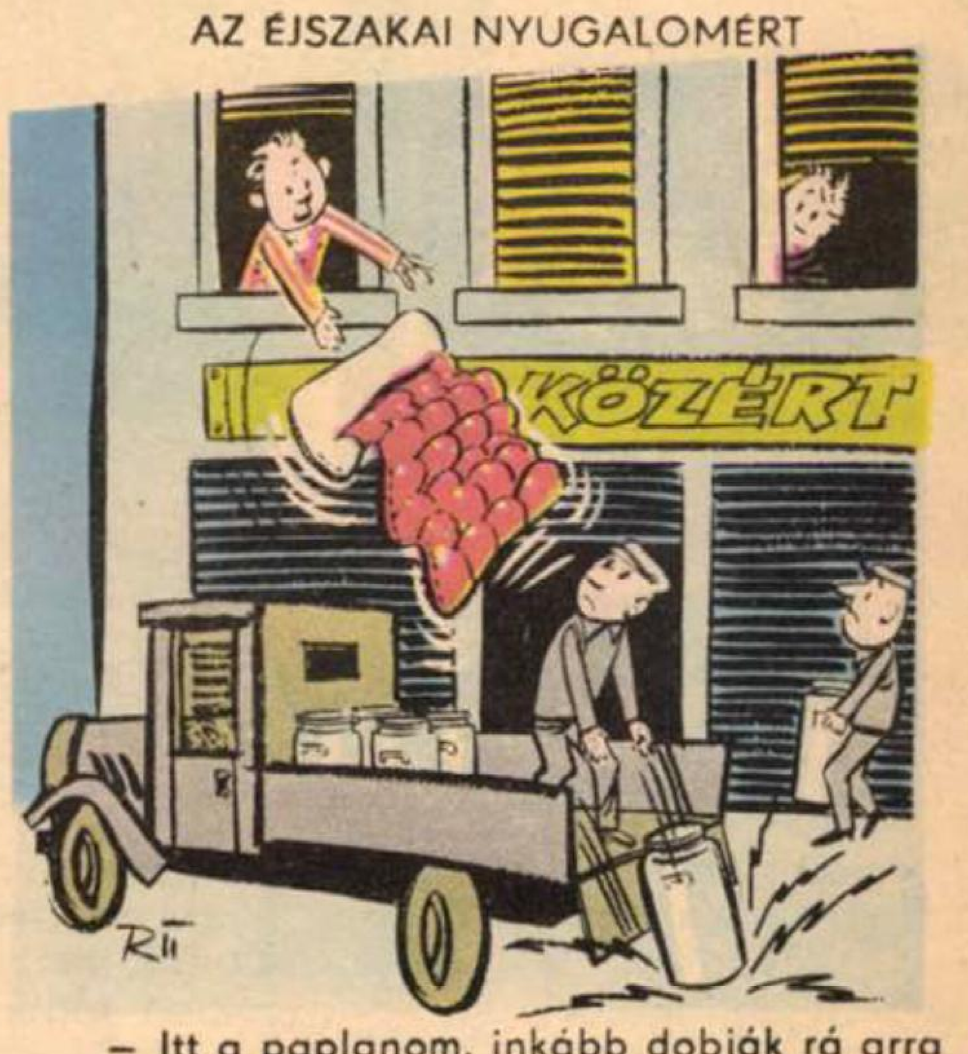
J-ós

UTÁNFUTÓ

— Remélem, most már nem lesz honvágyad a falu után...

AZ ÉJSZAKAI NYUGALOMÉRT

— Itt a paplanom, inkább dobják rá arra a kannákat!

SZILÁNKOK

BÍRÓSÁGON

— Nyolc esztendei börtön. Vádlott, megnyugszik az ítéletben?

— Tisztelt Bíróság! Ha van odabenn tévé, nem fellebbezek.

ÓRA

Olvasom, hogy szakemberek olyan órát készítettek, mely háromszáz év alatt mindössze egy másodpercet késhet. Megmondom őszintén, nem hiszek ilyen precizitásban. Ezért személyesen szeretném ellenőrizni a szerkezetet 2268-ban.

IDEGENFORGALOM

Brahovác büszkén meséli:

— Tegnap megismerkedtem egy valódi olasz nővel. Az apja még Zalaszentivánon született, az anyja Derecskén. Ő születése óta a Rottenbiller utcában lakik, es tökéletesen beszél magyarul. Ha nem mondaná, hogy olasz, el sem hinné az ember...

RENDELŐBEN

— Kérem, vannak esetek, mikor helyes, ha az orvos őszintén megmondja az igazságot. Alaposan megvizsgáltam. Legyen erős! Ön teljesen egészséges.

— Tudtam. Olyan szerencsétlen vagyok. Pedig gyermekkorom óta szerettem volna táppénzes beteg lenni.

SZENZÁCIÓ

A kánikulában így kínálja az újságot kedvenc rikkancsom:

— A Meteorológiai Intézet előrejelzésével helyszíni beszámoló a hűvös légtömegek érkezésének várható időpontjáról. Itt a szenzáció!

ŐRÜLET

Zenés eszpresszó. Virágárus lány lép az egyik asztalhoz:

— Fiatalember, tessék szép virágot venni a kisasszonynak!

— Miért vennék? Ő az apám, én meg a fia vagyok.

TÁVIRAT

Postahivatal Budán. Egy férfi kitöltött távirati blankettát nyújt át a postás kisasszonynak. Kifizeti a kézbesítési díjat, majd udvariasan meghajol:

— Ha megengedi, magam kézbesíteném, hogy időben megkapja a címzett.

Galambos Szilveszter

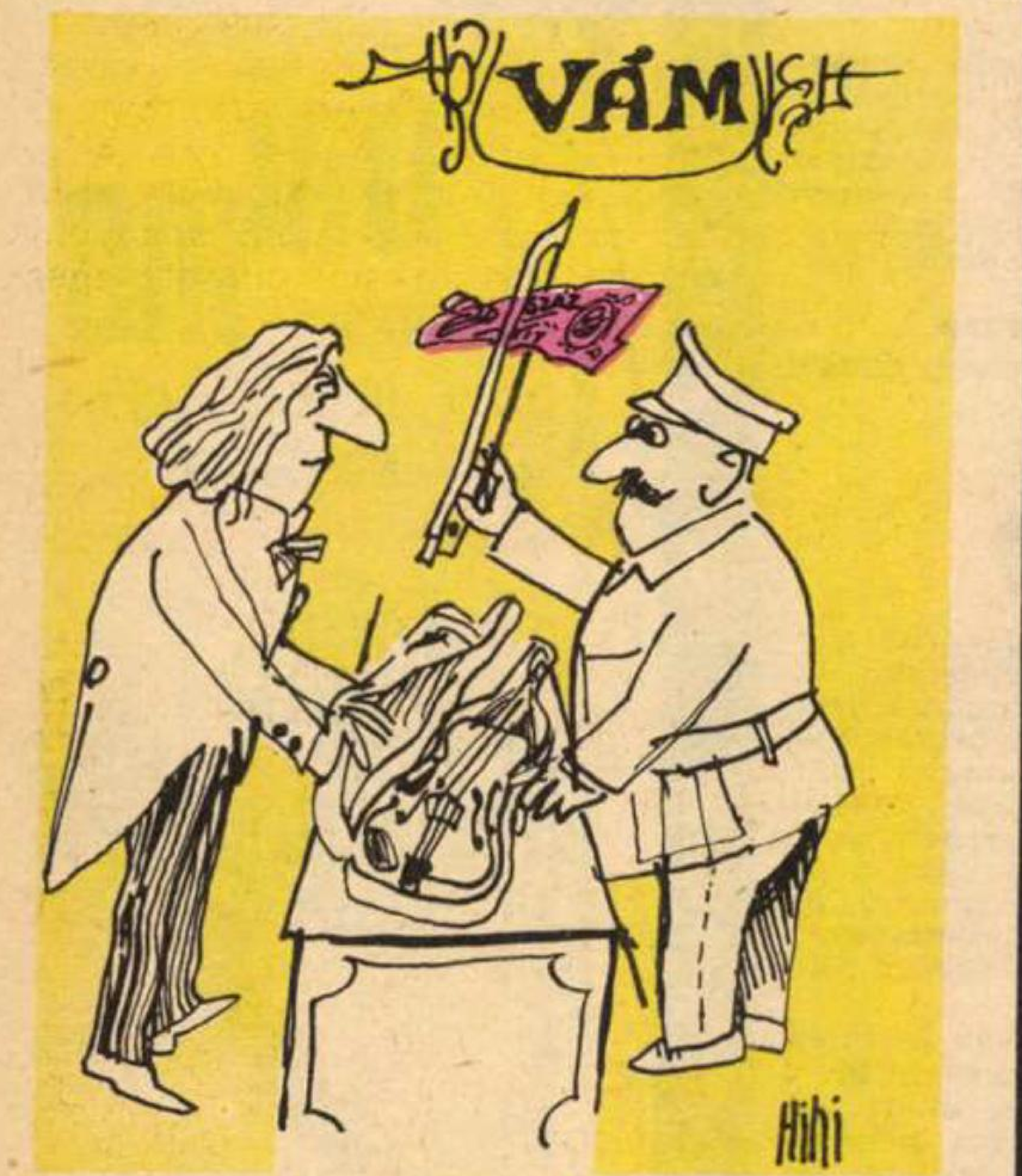
PÉNZ

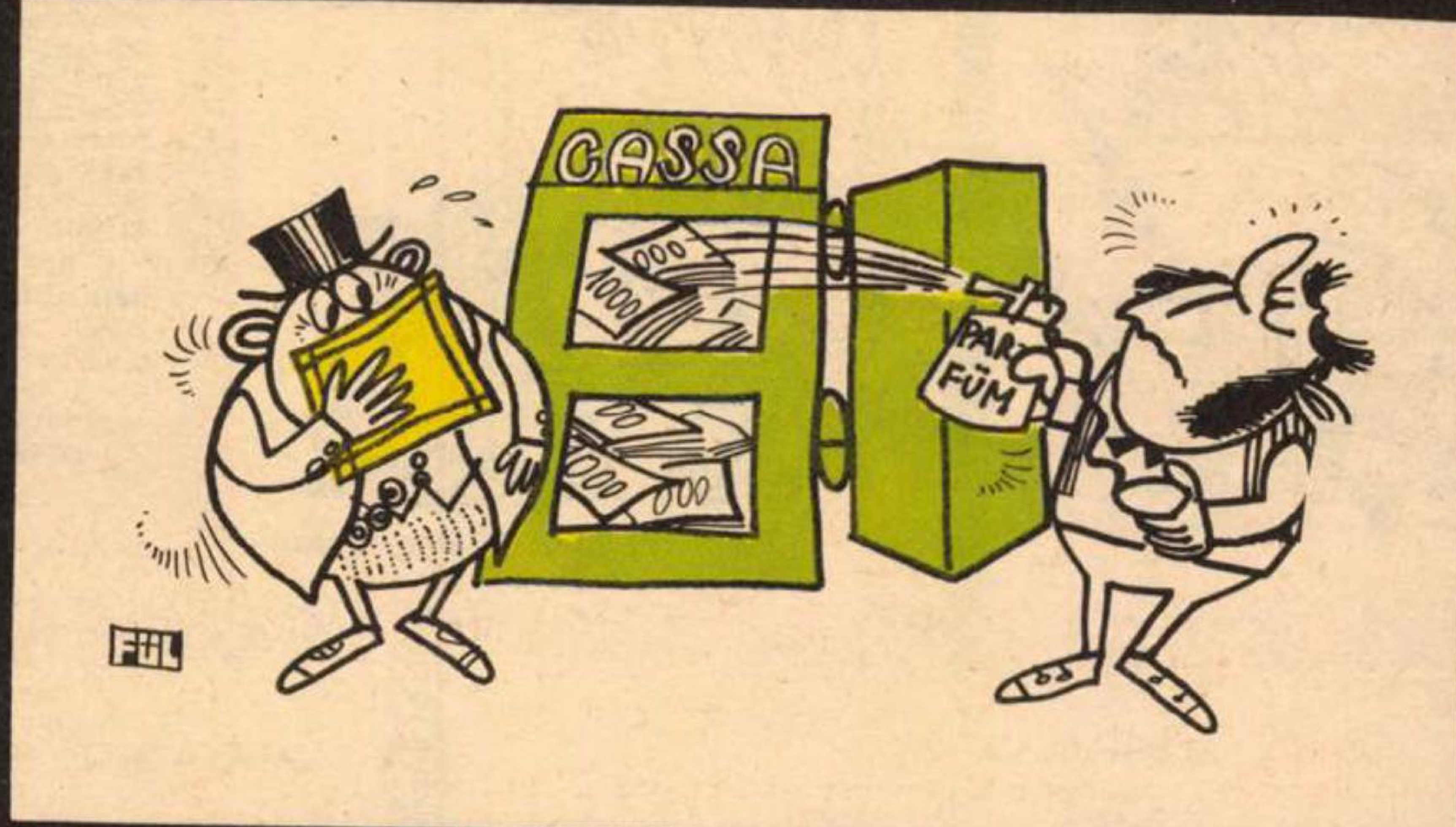

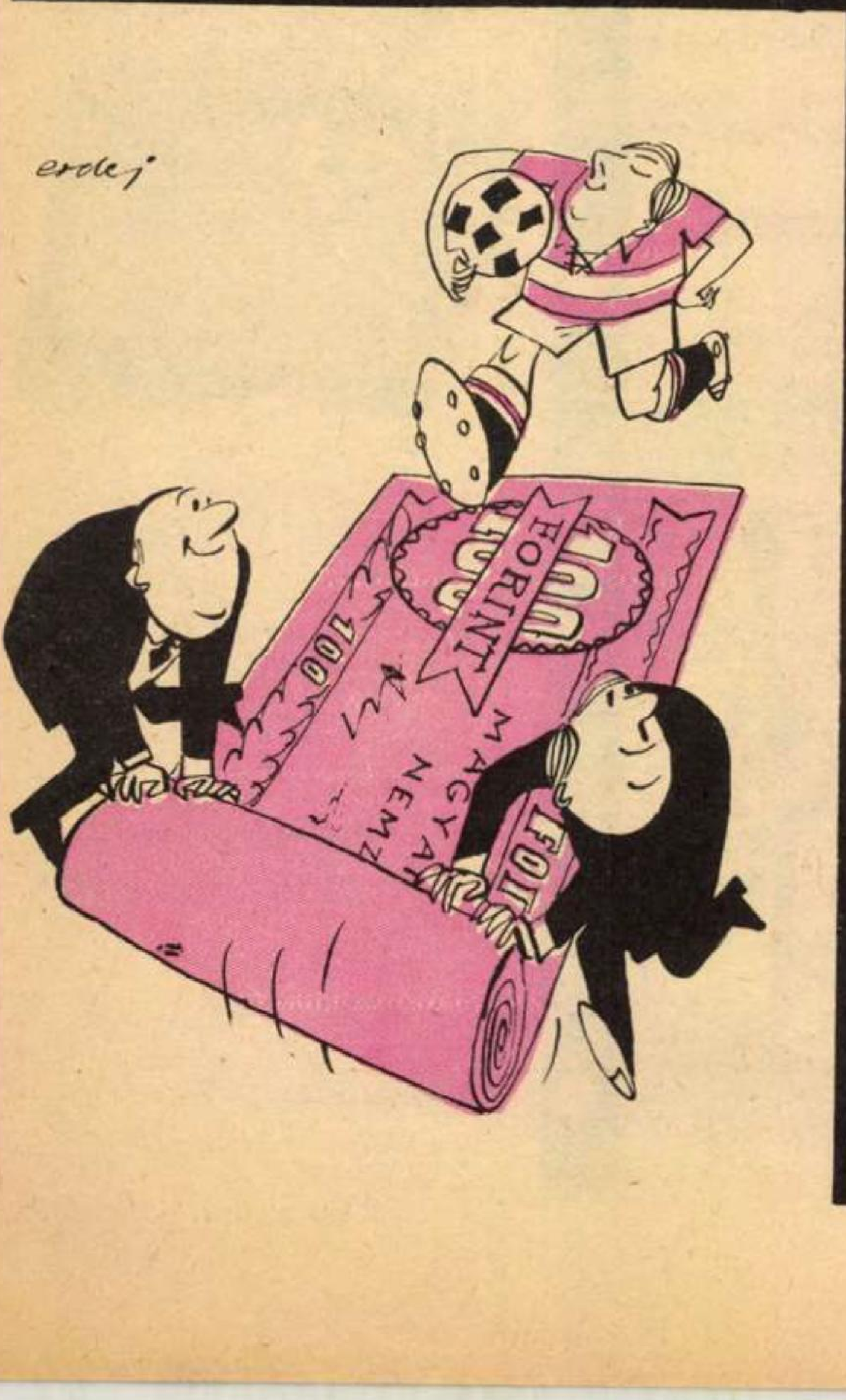
BALÁZS-PIRI, PUSZTAI, SAJDIK, HEGEDŰS, FÜLÖP, ERDEI, VASVÁRI

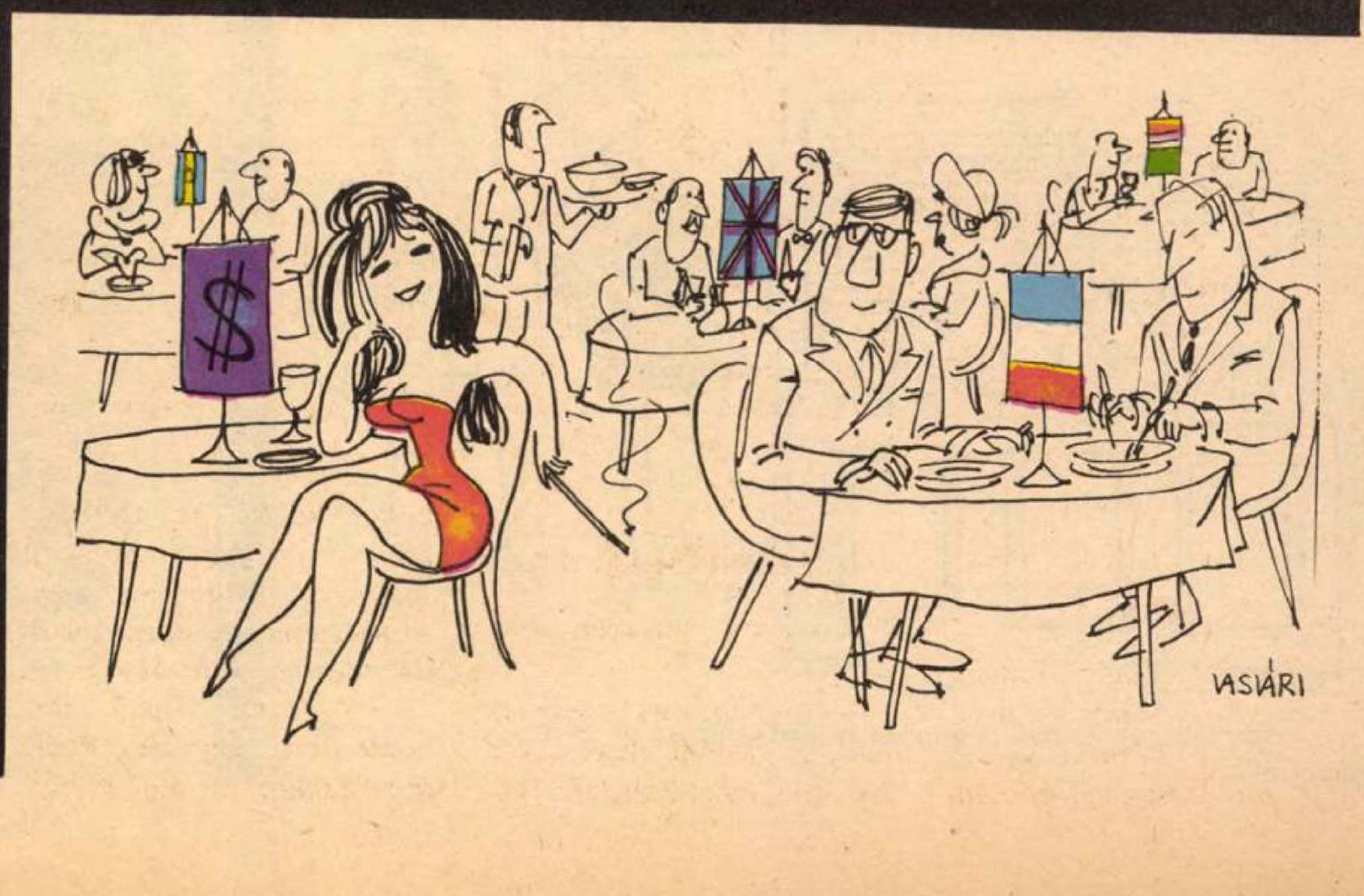

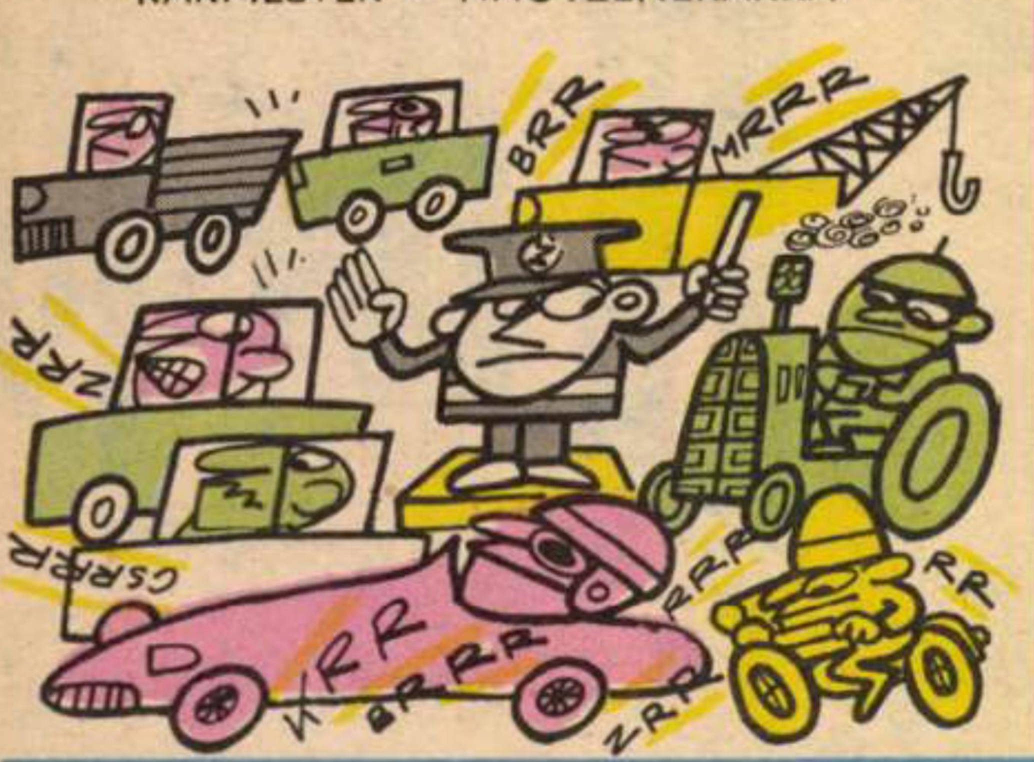

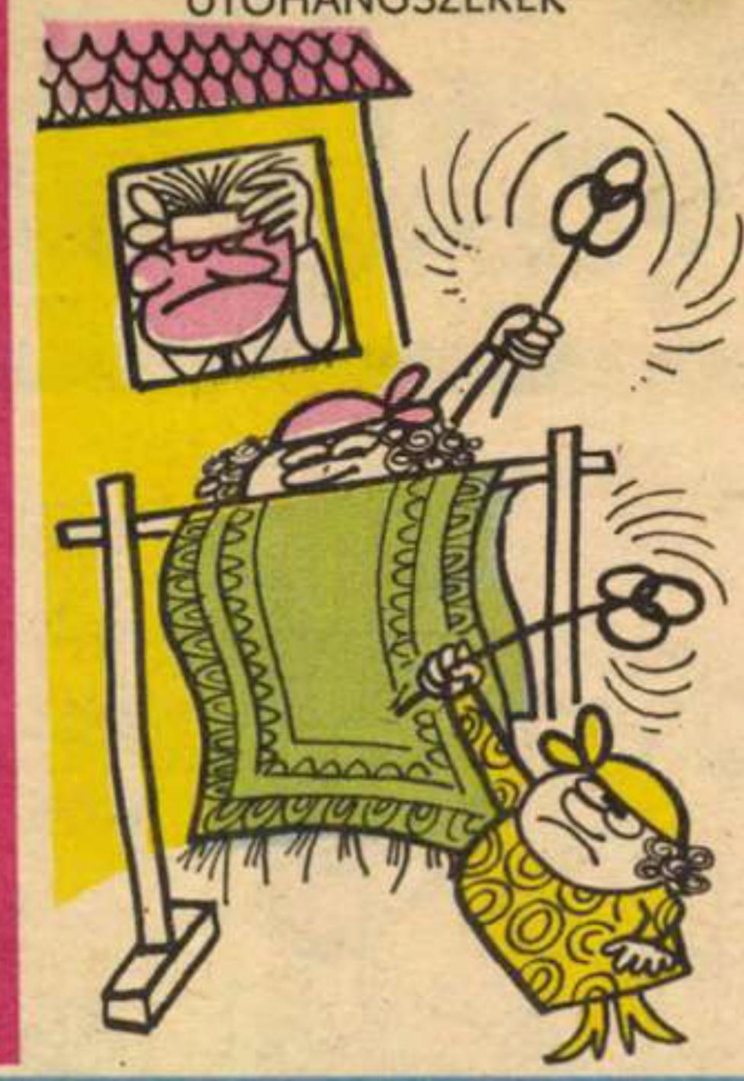

PESTI KONCERT

KARMESTER – NAGYZENEKARRA

ÜTŐHANGSZEREK

KAMARAZENE

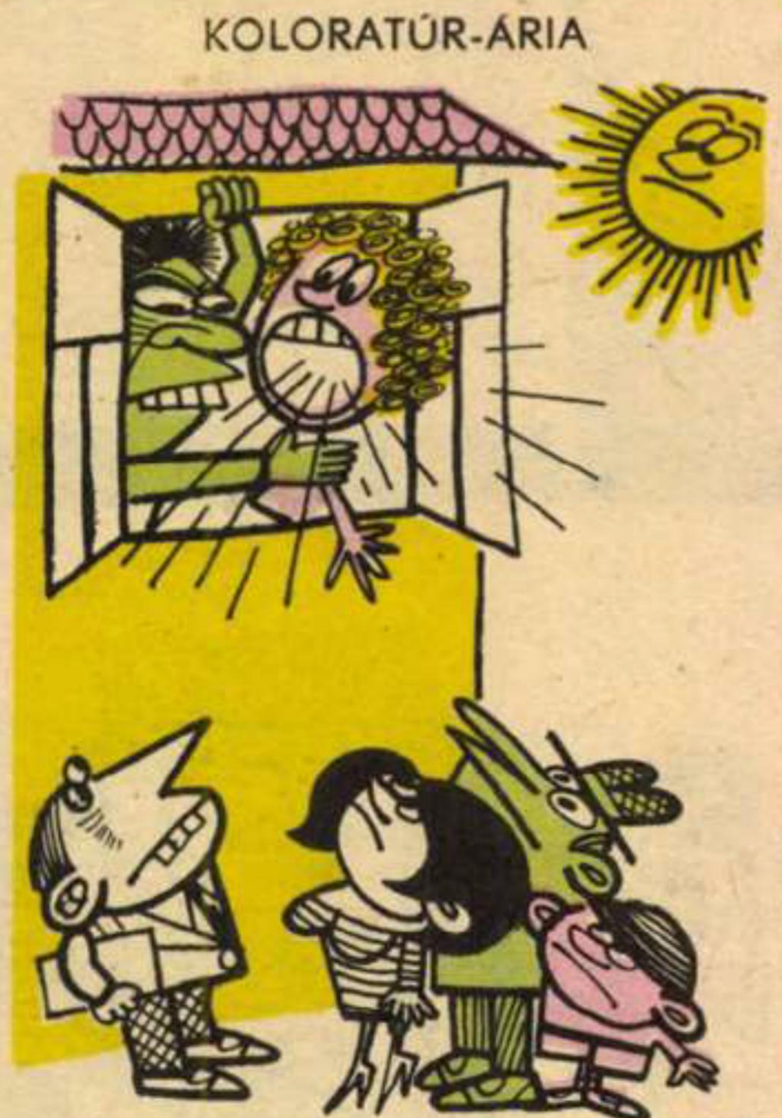
ÜSTDOB

HANGSZER-SZÓLISTÁK

KOLORATÚR-ÁRIA

(Fülöp György rajzai)

LF A BÜROKRÁCIÁVAL!

LIMIT-ÜGYEK

1

1965-ben a Dunántúli Áramszolgáltató Vállalat Balatonföldváron légvezetéket épített. A Hunyadi utca 40. szám alatt levő nyaralónk vasoszlopos drótkerítésének közvetlen közelében úgy helyeztek el egy villanyoszlopot, hogy a kerítés oszlopa kidőlt, magával húzva a drótfonatot.

Először a Balatonföldvári, majd a Siófoki Villamos Művekhez fordultam, hogy az okozott kárt hozzák helyre. Azt mondták, hogy az ügy nem hozzájuk, hanem a központjukhoz, a Déldunántúli Áramszolgáltató Vállalat Kaposvári Üzletigazgatóságához tartozik. Az ide küldött ajánlott levelemre azonban még választ sem kaptam.

Ez után az Állami Biztosítóhoz fordultam, amelylyel már régebben háztartási és ingatlanbiztosítást kötöttem. Az Állami Biztosító munkatársai ki is szálltak, megvizsgálták a helyzetet és közölték, hogy túl kicsi a kár, a helyreállítás költsége limiten alul van. Ha két oszlopot döntöttek volna ki, megjavíttatnák.

Ezúton ünnepélyesen felkérem az áramszolgáltató vállalatot, szíveskedjenek sürgősen még egy oszlopot kidönteni, hogy háromévi hercehurca után végre rendeződjék ez a kerítés-ügy.

Dér Zoltán
Budapest XII., Csaba u. 34/B

2

A Fővárosi Takarító Vállalatnál megrendeltem lakásom parkettájának csiszolását. A megbeszélt időpontban háromtagú küldöttség jelent meg, szemrevételezték a terepet, aztán közölték, hogy kicsi a terület (23 négyzetméter), ők csak 40 négyzetméteren felüli terület csiszolását vállalják.

A kis lakás sok tekintetben amúgyis kedvezőtlen a lakók számára, miért kerülünk hátrányos helyzetbe a tágasabb lakások tulajdonosaival szemben még a parkettacsiszolás terén is?

Jankó Géza
Bp. VII., Majakovszkij u. 1/e

ELŐRELÁTÁS

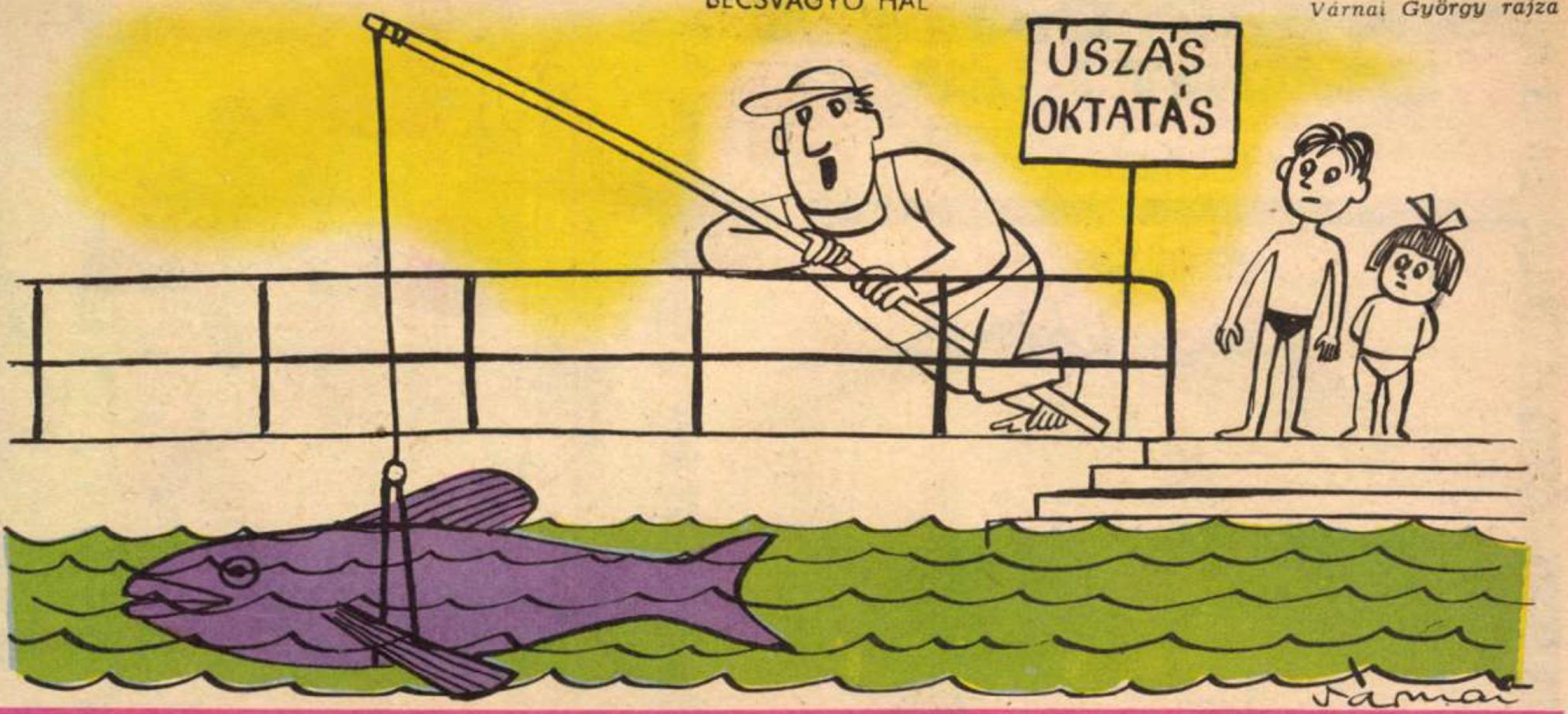
– Ne zavard! A jövő héten megy szabadságra és most gyűjti hozzá az energiát...

VÁLÁS KÖZÖS MEGEGYEZÉSSEL

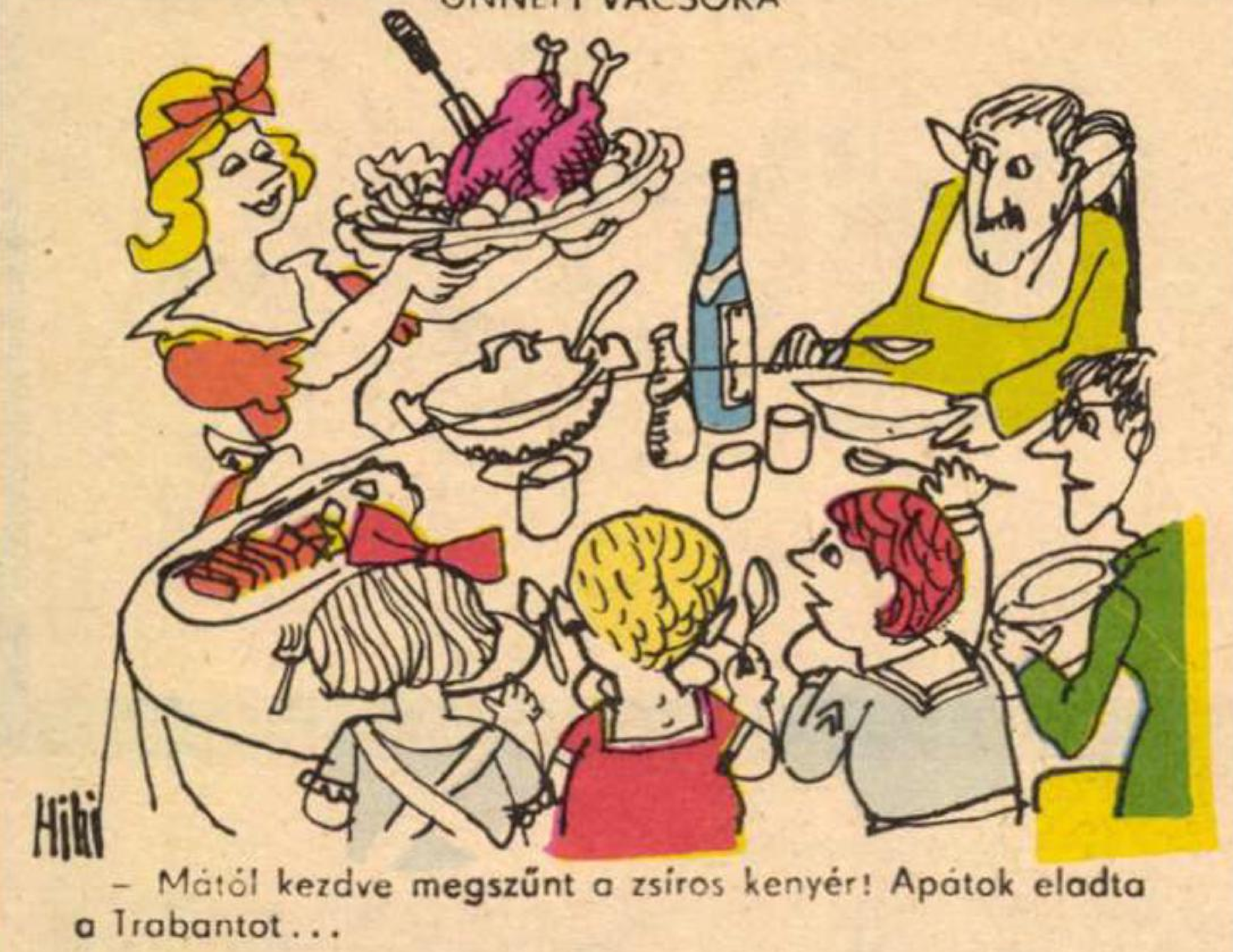

BECSVÁGYÓ HAL

Várnai György rajza

ÜNNEPI VACSORA

– Mától kezdve megszűnt a zsíros kenyér! Apátok eladta a Trabantot...

ÚJDONSÁG

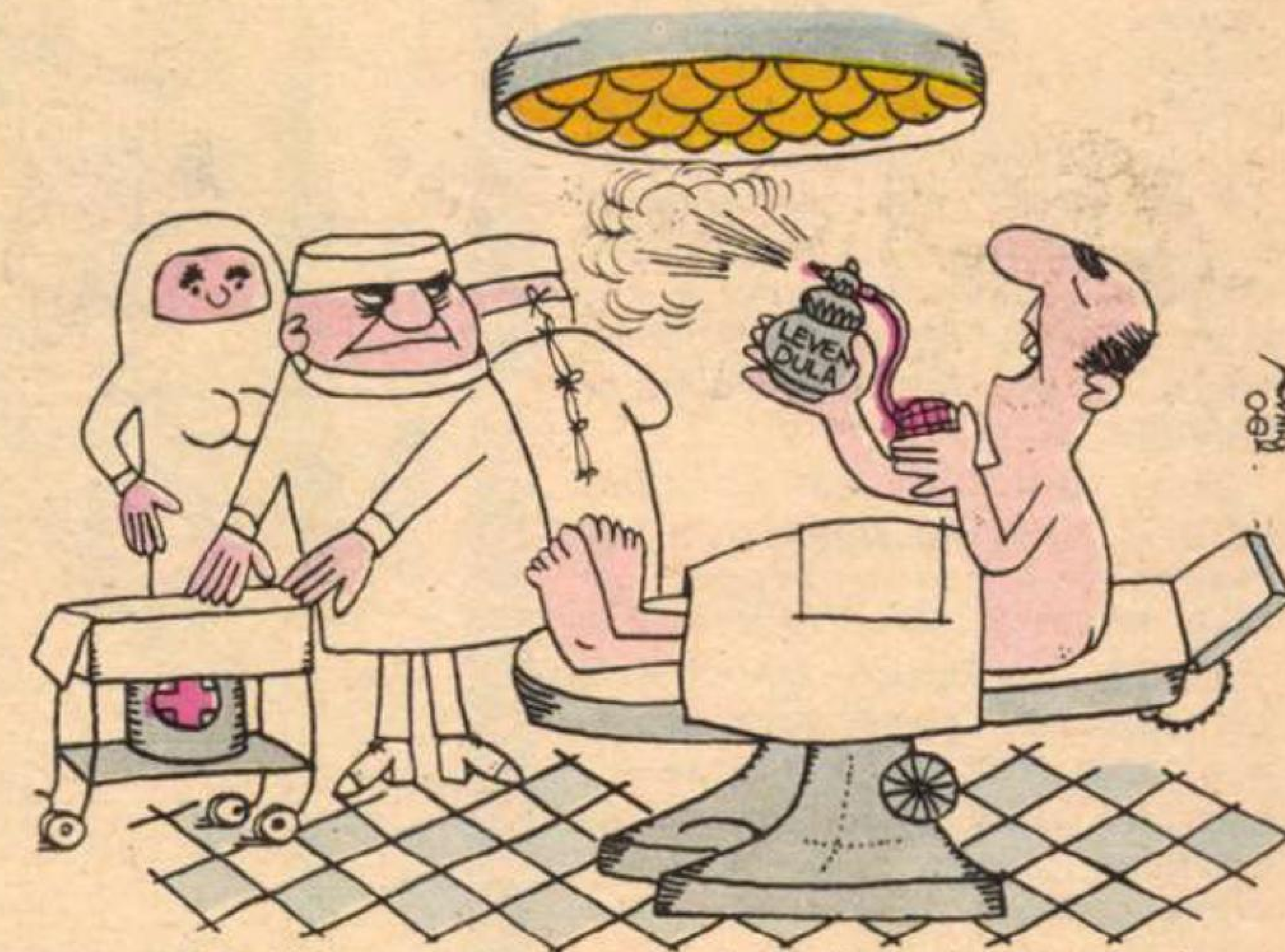

– Ne drágállja! Most még primőr...

VASÁRNAP DÉLUTÁN

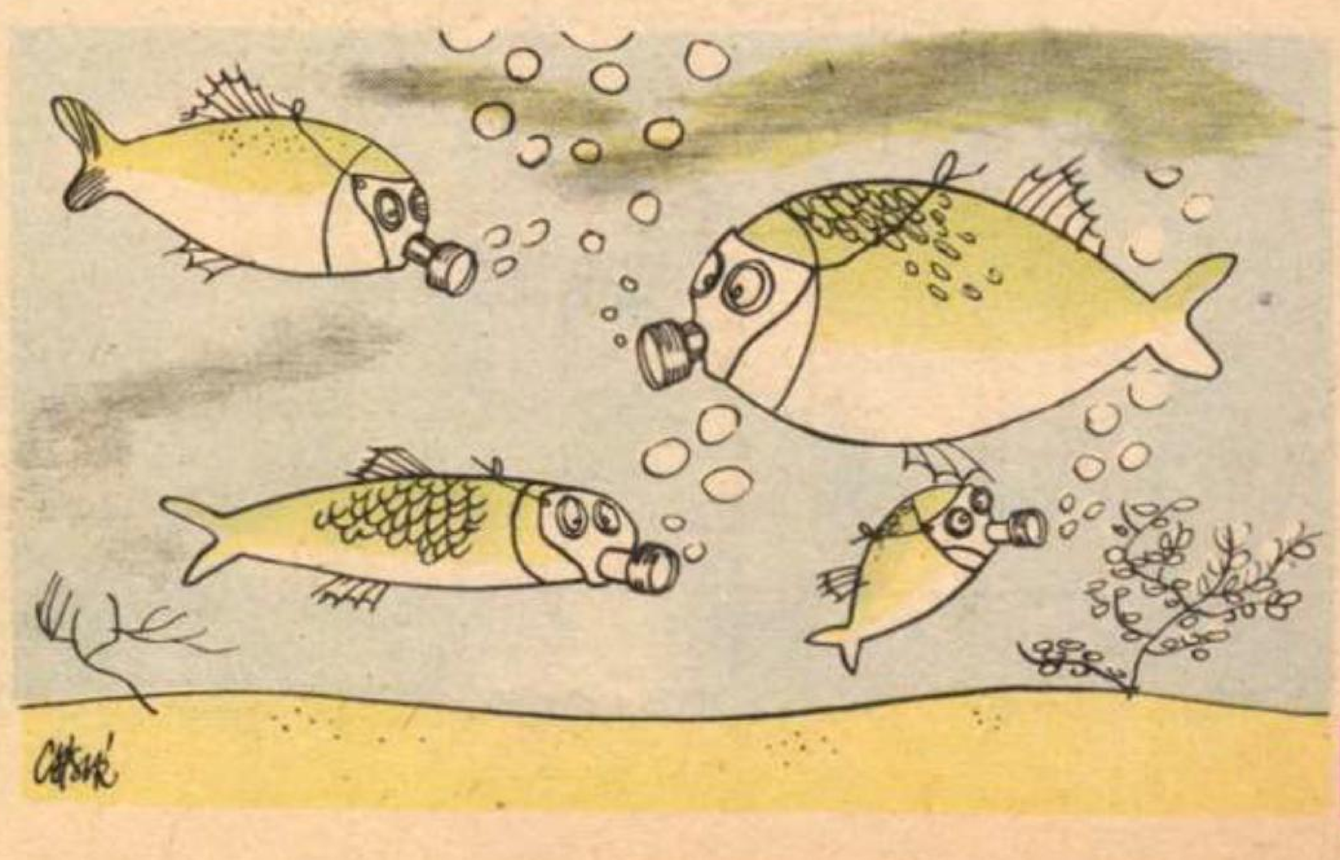

FINNYAS PÁCIENS

– Mindjárt nem lesz itt ennyire erős gyógyszerszag!...

SZENNYEZETTEK A FOLYÓK

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

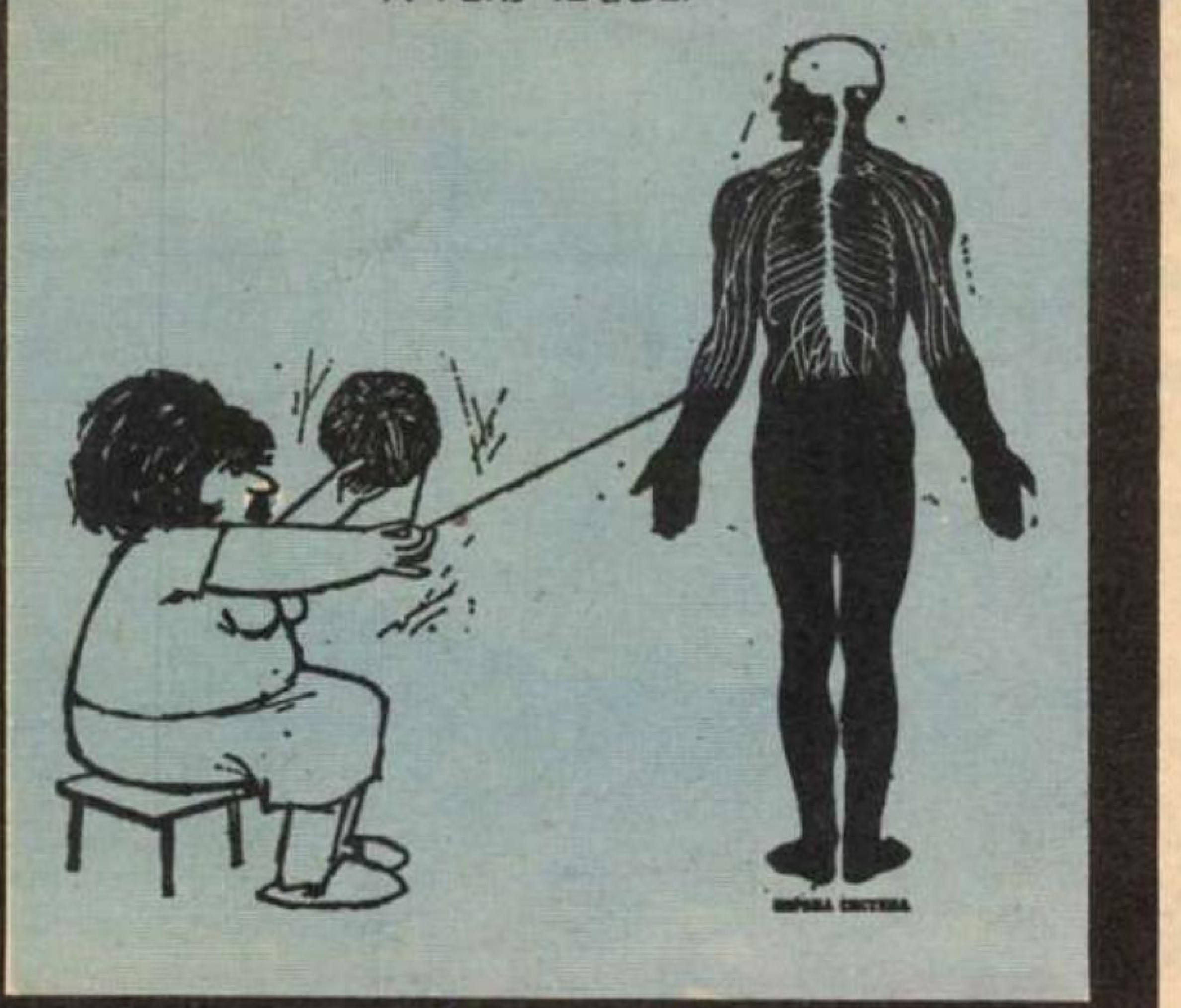
IMPORT HUMOR

(Rajzok belga, bolgár és német lapokból)

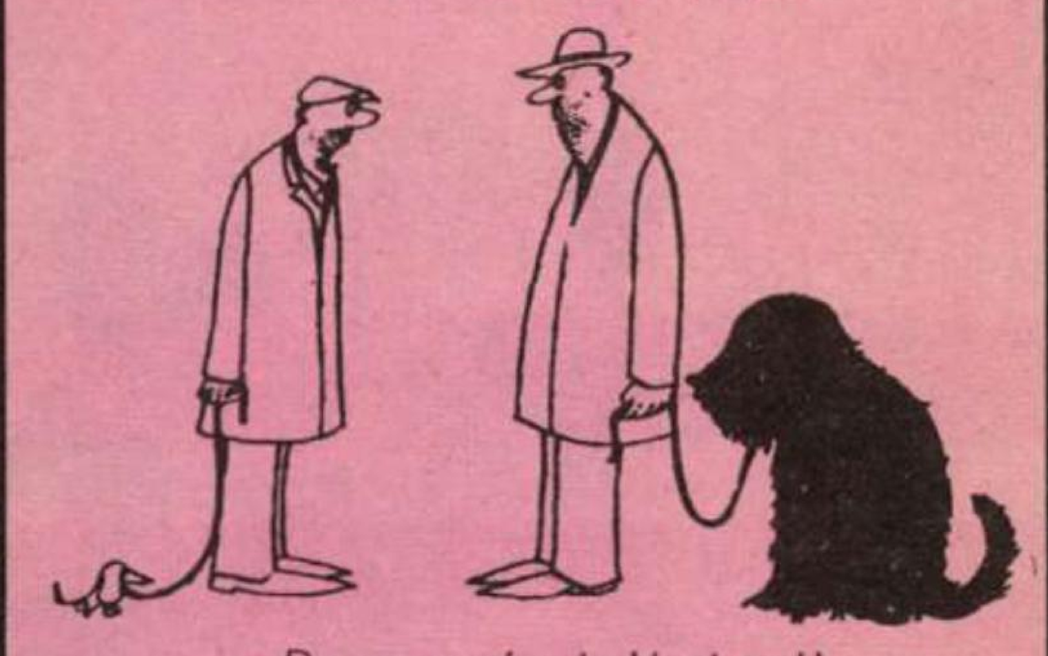
ÓVATOS TORREADOR

A FÉRJ IDEGEI

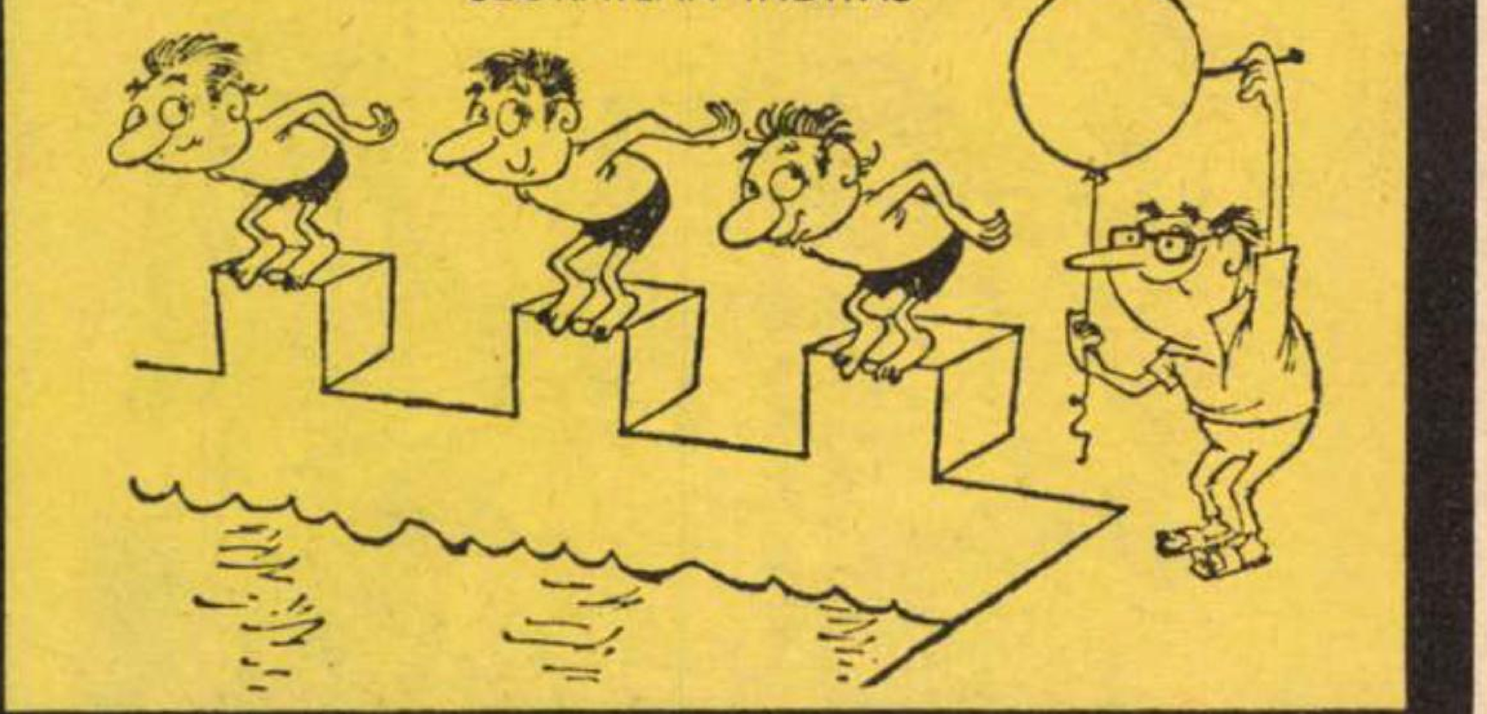

KUTYATULAJDONOSOK

– De az enyém judózni tud!

SZOKATLAN INDÍTÁS

Kedves Ludas!

Érdekes, amikor ugyanarról a témáról másként ír két lap. Még érdekesebb, ha az ellentmondás egy lap két cikkében jelentkezik.

A Magyar Hírlap július 29-i számának tizenegyedik oldalán egy kishír, a tizenkettedik oldalán egy hosszabb tudósítás foglalkozik Jim Ryunnal, a kitűnő amerikai atlétával.

A hosszabb tudósításban arról van szó, hogy Jim Ryun vírusos fertőzésben szenved, az orvosok eltiltották az edzéstől, teljes pihenőt írtak elő és kérdéses, hogy nem zárult-e le végleg a többszörös világcsúcstartó sportpályafutása.

A kishír viszont arról tájékoztat, hogy Jim Ryun hosszú szünet után ismét versenyez, sőt Arizonában győzött is 800 yardon, biztató eredménnyel, minthogy a verseny 2105 méter magasságú pályán folyt.

Csodálatosan gyors felépülés!

Egyik lapról a másikra!

I. S.
Bp.

*

A „Népszavában" olvastam: „A szegedi ipari vásáron csütörtökön fogadták az ötvenezredik látogatót. Ez alkalommal mutatták be a kiállítók legújabb termékeiket."

Mit mutattak be akkor az előző 49 999 látogatónak?

Török Jenő
Tápé

*

„Remek produkció" című cikkében az Esti Hírlap kritikusa a Pillangókisasszony margitszigeti előadásáról a többi között ezt írja:

„Renato Cioni ma az olasz tenoristák legeslegelvonalába tartozik."

Hát ez a nyelvi lelemény, ez a „legeslegélvonal", ez sem akármilyen produkció!

K. I.
Kecskemét

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VIGYÁZAT: TÖRÉKENY!

Az Otthon Áruházban két „Sofita" falikart vásároltam, 139 forintért darabját. Nem sokkal később a fürdőszobámban különböző munkákat kellett elvégeztetnem és közben mindkét falikar burája megrepedt. Újakat szerettem volna venni, de az áruházban, majd a nagykereskedelmi vállalatnál is azt a választ kaptam, hogy import áruról van szó, külön bura nem kapható.

Most vásároljak két komplett falikart, hogy hozzájussak a két burához?! Lovat is vegyek, ha csak patkóra van szükségem?!

A lámpaimportot lebonyolító szakemberek figyelmébe ajánlom, hogy minden ellenkező híresztelés ellenére az üvegburák törékeny jószágok, gondoskodni illene a pótlásukról.

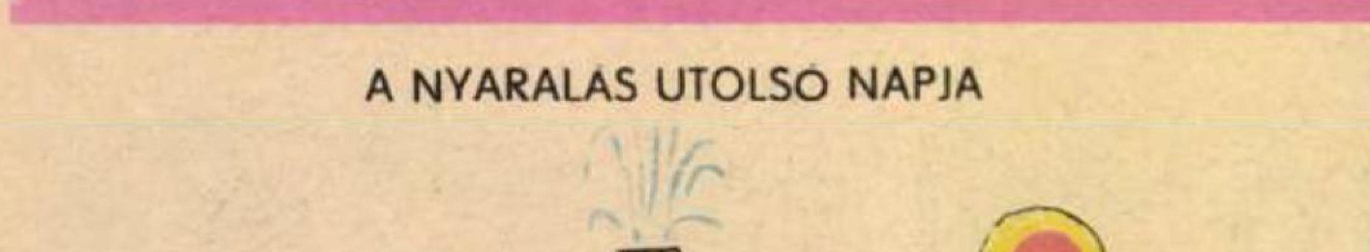
Hay Miklós
Bp. V., Guszev u. 18.

MODERN MESE

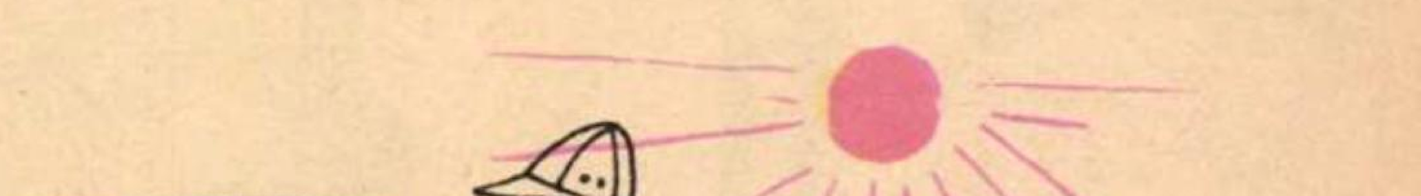
– Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál, ezért kívánhatsz három pótalkatrészt magadnak...

A NYARALÁS UTOLSÓ NAPJA

A SZAHARÁBAN

– Én már Pesten megszoktam a vízhiányt...

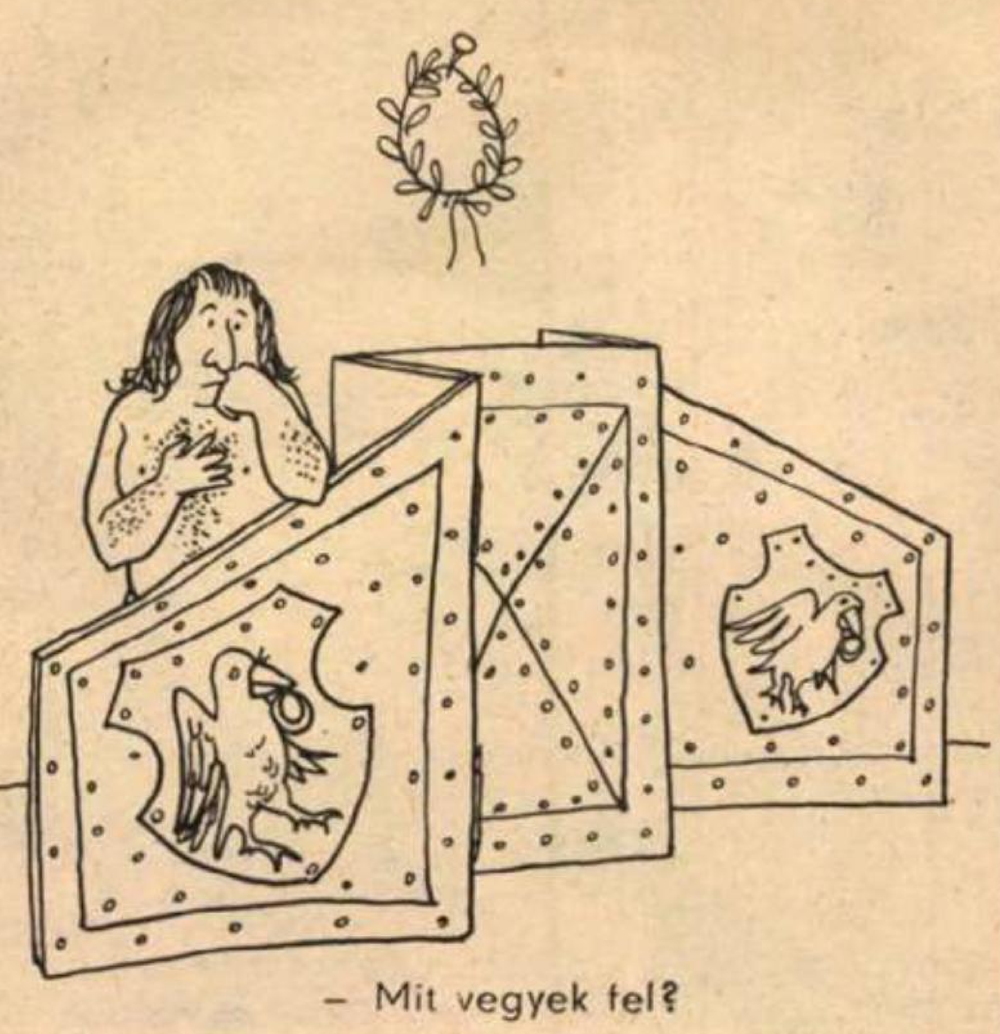

CSODAVÁRÁS A HUNGÁRIA ÚTON

Kicsi ország – nagy történelem VIII.

MÁTYÁS ÁLRUHÁBAN JÁRJA AZ ORSZÁGOT

– Mit vegyek fel?

BEATRIX

– Mamma mia... Szép Juhászné, Szép Ilonka...

JANUS PANNONIUS

– Isten őrizz, hogy humorista... – humanista lettem, atyám!

RÁSKAI LEA VASÁRNAP ESTE

– Újra egy hét... körmölni... körmölni... körmölni...

(Brenner György rajzai)

RÉBUSZ

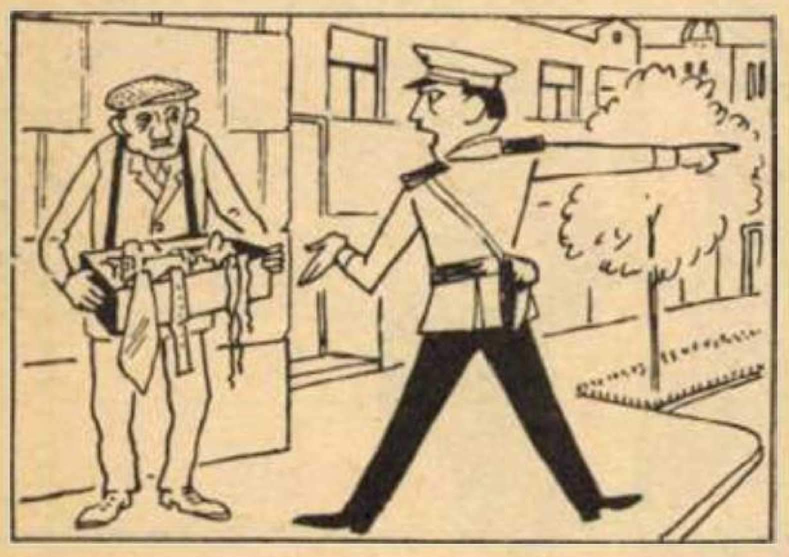
31. sz. rejtvényünk megfejtése:

Borravaló

A 100 forintos díjak nyertesei:
Szőke Ágnes, Nagykanizsa, Hamburger J. utca 10.
Orbán Miklósné, Jászárokszállás, Mező Imre utca 5.
Villányi Jenő, Bp. XI., Karolina út 17.

33. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb augusztus 23-ig kell postára adni kizárólag levelezőlapon erre a címre: Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SÉTÁLÓ SZIVACSKABÁT

Ez év januárjában kislányom 950,— forintos szivacskabátját tisztításra adtuk be a Szolnoki Patyolat Vállalat XVIII. számú cibakházi kirendeltségén.

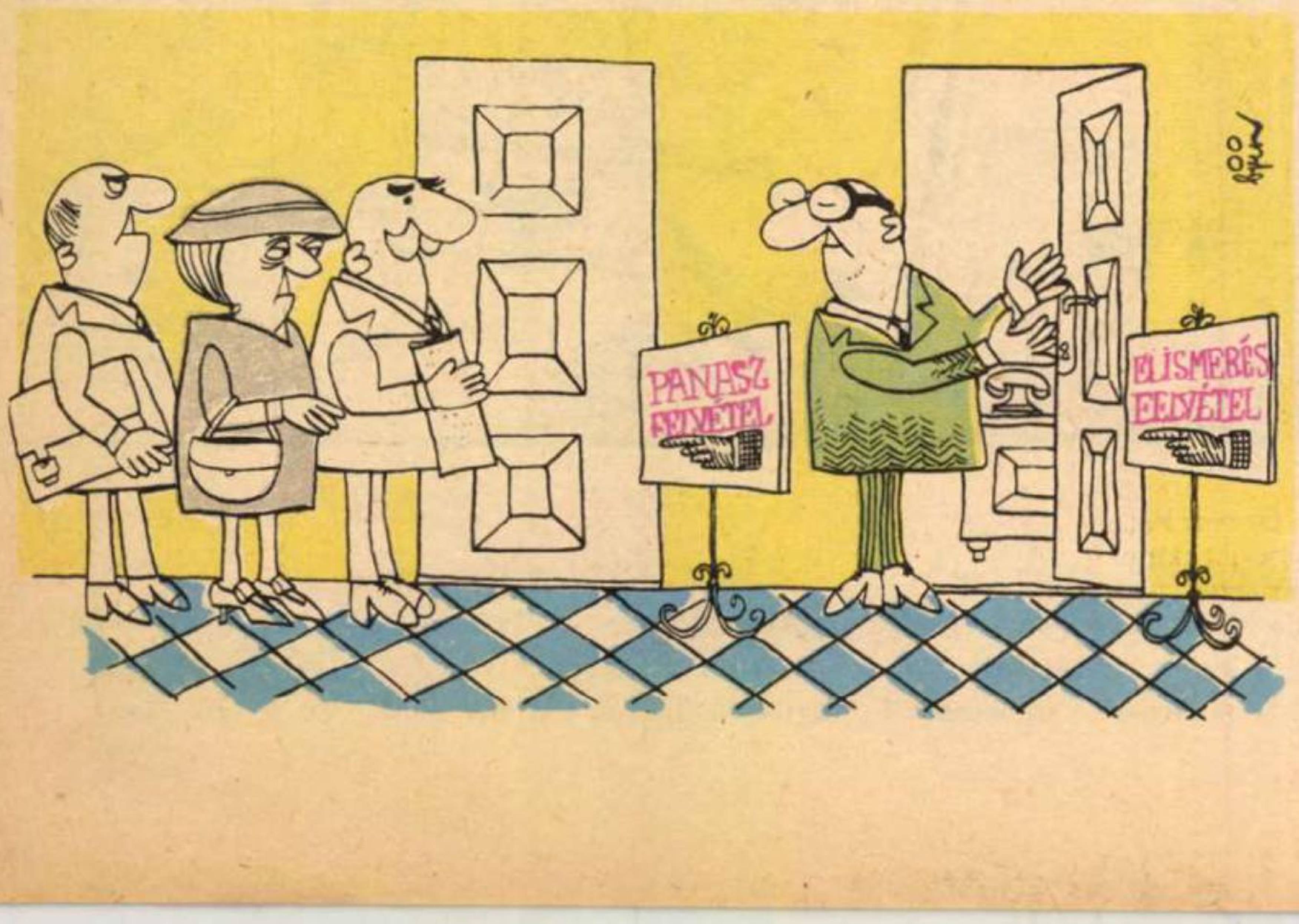
Három hónap múlva küldték vissza, piszkosabban, mint volt. Természetesen nem vettük át.

A szerencsétlen kabát azóta már megtette vagy négyszer az utat Szolnok és Cibakháza között, egyre maszatosabban, felbontott varrásokkal, teljesen kifakulva.

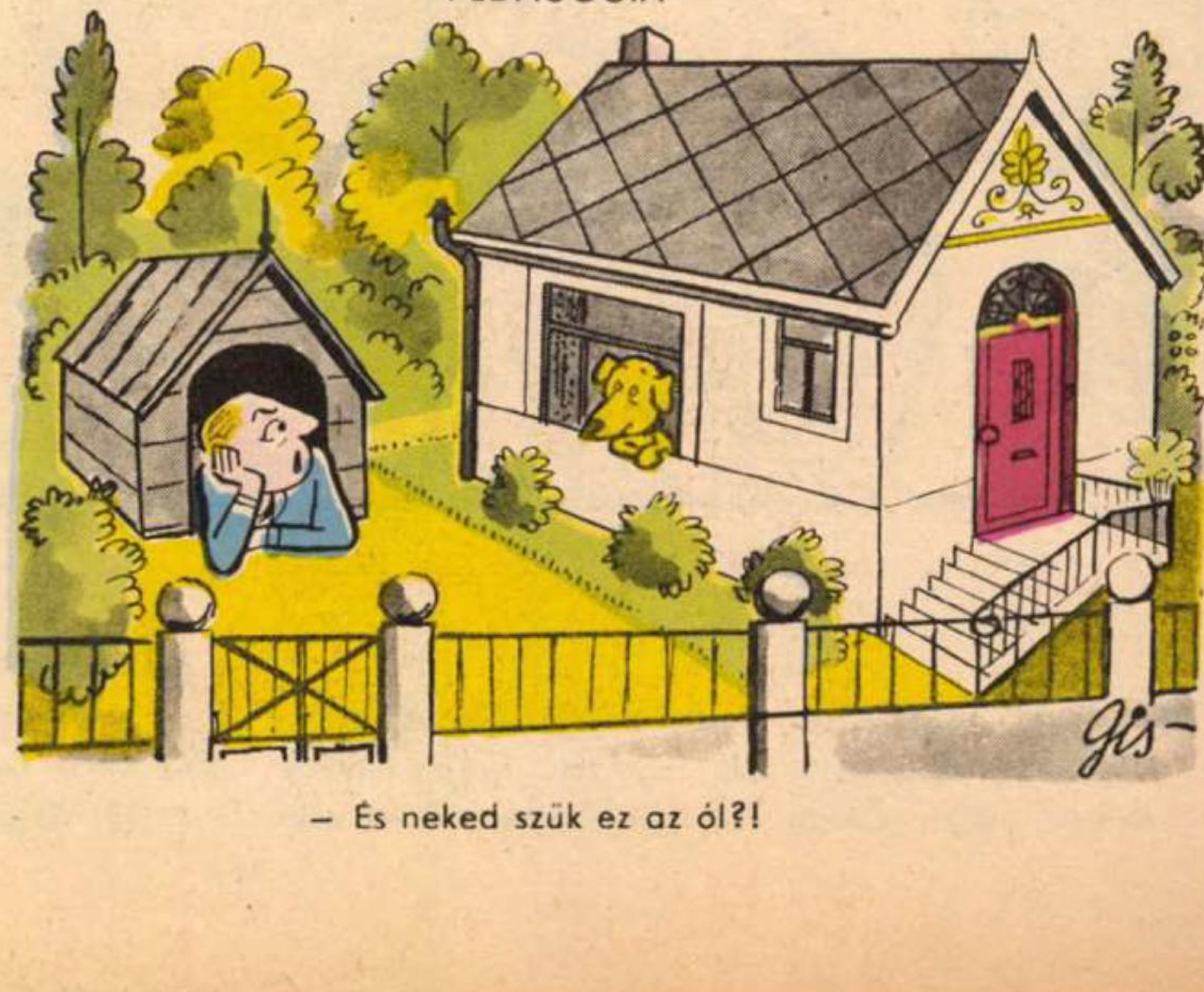
Közeleg a hűvösebb idő, a kislánynak szüksége lesz a kabátra, de félünk, hogy előbb kopik el a sétáltatásban, mintsem rendesen kitisztítanák.

Duomics Elek
Cibakháza, Kont u. 16.

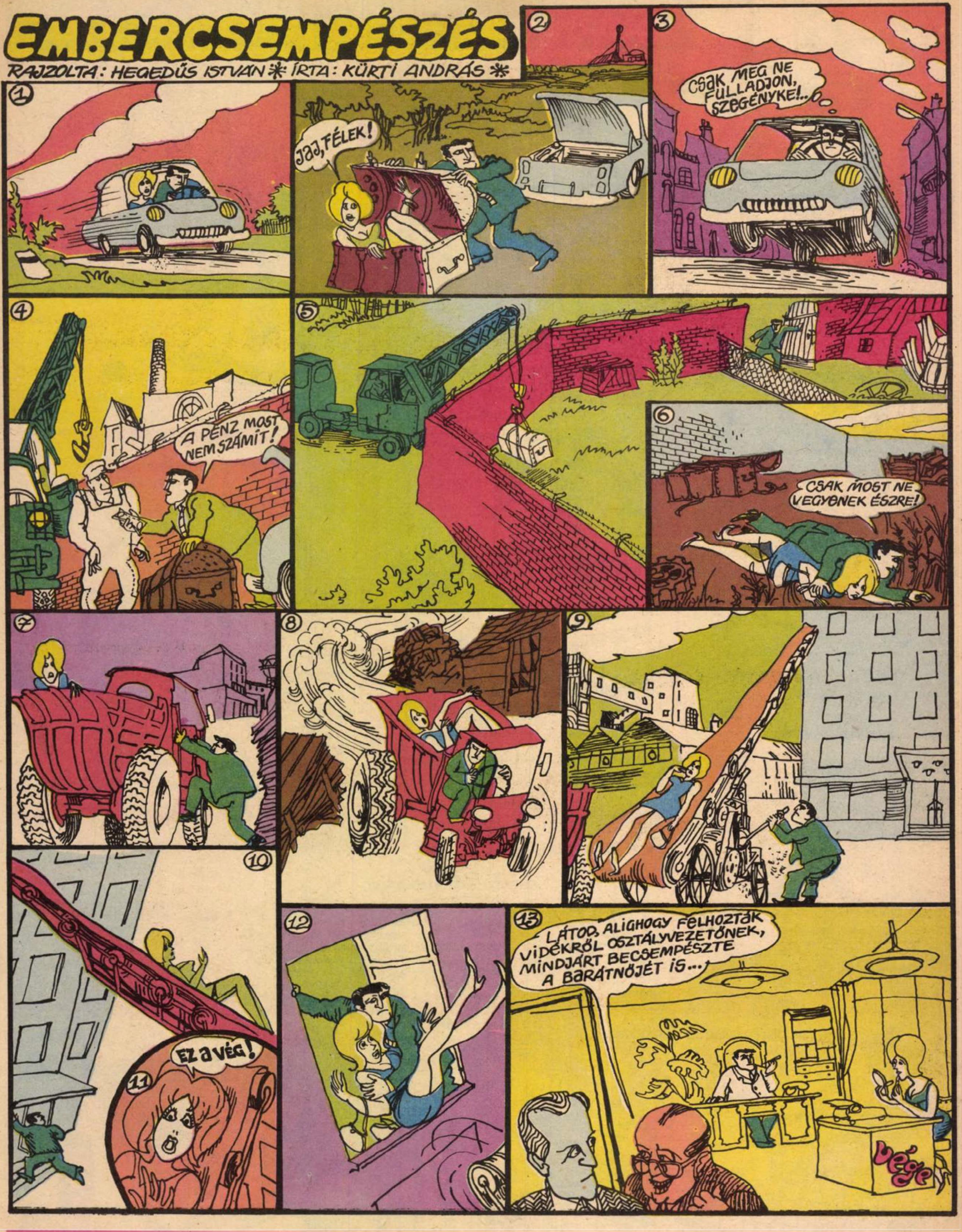
NE LEGYÜNK EGYOLDALÚAK...

PEDAGÓGIA

– És neked szűk ez az ól?!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.03440/3 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre